

Gençlik hareketi ve partinin gençlik çalışması

İçinden geçmekte olduğumuz dönemde gelişme potansiyelleri iyice artan gençlik hareketinin ihtiyaç duyduğu kolektif-politik önder-

lik mekanizmalarını yaratmak ve bunun şimdiden zeminlerini oluşturmak güncel bir sorumluluk durumunda. Dolayısıyla yeni dönemde gerek genç komünistler

gerekse politik gençlik örgütleri, somut hedefler doğrultusunda okul odaklı çalışmayı güçlendirip yaygınlaştırarak, bu iddianın hakkını verebilirler ancak. **S.12**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı 2022 / 18
14 Mayıs 2022

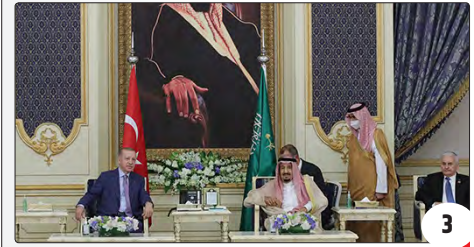
Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak69.net

İrkçi-faşist saldırganlığa karşı...

**Yaşasın işçilerin birliği,
halkların kardeşliği!**

**Rezaletler ve riyakarlık
serenomis**

AKP-MHP rejimi Suudiler'den belediği parayı alabilecek mi, belli değil. Rejim Ortaçağ artığı krallar tarafından aşağılanmayı sineye çekecek.

**Göçmenin
ekonomi-politiği**

Sermeyedarlar ucuz ve güvencesiz göçmen emeği üzerinden kasalarını tıka basa dolduruyorlar. Göçmen işçiler, bir araç olarak kullanılıyor.

Sol Parti'de (Die Linke) neler oluyor

Partiye çöküşe götüren sebeplerin masaya yatırılması yerine kişisel suçlamalar ve cinsel istismar gibi skandallar ile geçiştirilmeye çalışılıyor.

Faşizmin yenilgisinin 77. yılı... Emperyalist yayılcılığın terihsel sürekliliği- A. Eren

S.14

İrkçı-faşist saldırganlığa karşı...

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği

Göçmen krizi son günlerde gerici-faşist rejimin ve düzen muhalefetine kirli ve tehlikeli söylemleri üzerinden yeniden gündem haline gelmiş bulunuyor. Düzen siyasetinin neredeyse tüm temsilcileri göçmen sorununu istismar ederek toplumu kendi sefil çıkarları etrafında toparlamayı hedefleyen bir kampanya yürütüyor. Bir yandan topluma göçmenleri tüm sorunların kaynağı olarak gösteriyorlar, ırkçılığı ve şovenizmi körüklüyorlar. Öte yandan "göçmenleri sahipleniyoruz" vb. söylemler üzerinden algı oluşturmaya çalışıyorlar. Her iki tutum da göçmen krizini istismar etmeye dayanıyor.

GÖÇMEN KRİZİ VE İKTİDARIN AÇMAZLARI

Göçmen krizi ekonomik, siyasi ve sosyal sonuçları olan çok yönlü ve katmanlı bir sorundur. Temelinde emperyalist-kapitalist sistem yer almakta, Türkiye'deki göçmen sorununda ise sermaye iktidarının dolaysız bir sorumluluğu bulunmaktadır.

Türkiye'deki göçmenlerin ağırlığını Ortadoğu, Asya ve Afrika ülkelerini yıkıma uğratan emperyalist savaştan kaçanlar ya da açlık ve yoksulluk nedeniyle ülkelerini terk etmek zorunda kalanlar oluşturuyor ve sayıları milyonları buluyor. IOM Türkiye'nin Ocak 2022 verilerine göre, Türkiye'de çoğunluğu Suriyeli yaklaşık 4 milyon göçmen bulunuyor. Emperyalistlerin doğrudan ya da dolaylı olarak müdahale ettiği, savaşı tırmadığı, ekonomik ve toplumsal alt yapıyı yıkıma uğrattığı bu ülkelerde, Türk ser-

maye devleti ya NATO şemsiyesi altında ya da Suriye'de Rojava'da, Güney Kürdistan'da ve Libya'da olduğu gibi bizzat işgalci güç konumundadır.

Başta gerici-faşist iktidar olmak üzere, düzen siyasetinin tüm güçleri bu açık gerçeği karartarak göçmen krizini sadece istismar konusu ediyorlar. Bu konuda aynı yerde ve çizgide duruyorlar. Tüm kesimleri ile düzen siyasetinin göçmeler karşısında birleştiği nokta ise ırkçı-şovenizm eksenidir.

Bu denli kapsamlı ve çok yönlü kriz karşısında giderek köşeye sıkışan ve açmazları derinleşen gerici-faşist rejim, başından beri göçmenleri kendi gerici çıkarları doğrultusunda kullanıyor. Yeri geliyor Avrupa emperyalizmine karşı pazarlık konusu ediyor, yeri geliyor seçim malzemesi yapıyor, yeri geliyor toplum içerisinde ırkçı-şovenizmi körüklemek için istismar ediyor.

Son günlerde temelde ırkçı söylemler üzerinden tırmandırılan kampanyanın ekonomik-sosyal bunalımın derinleştiği ve seçim takviminin ilerlediği bir süreçte devreye sokulması ise tesadüfi değildir. Bu gerici ve son derece tehlikeli kampanya sınıfı ve emekçileri bölmeyi, göçmen karşıtlığı üzerinden paralyze etmeyi, kendine yedeklemeyi, toplumu ırkçı-şovenizm ile zehirleyip sersemletmeyi hedeflemektedir.

KÜRT HALKINA DÖNÜK SALDIRILAR TIRMANDIRILYOR

Bir dizi kriz dinamiğinin köşeye sıkıştığı gerici-faşist iktidarın Kürt halkına

dönük saldırıları da her geçen gün artıyor. Dışarda Rojava ve Güney Kürdistan'ı hedef alan saldırılar yoğunlaşırken, içerde ise başta HDP olmak üzere Kürt hareketini hedef alan kirli provokasyonlar düzenleniyor. Arkası kesilmeyen polis saldırılarıyla, tutuklama ve yargı terörü ile Kürt halkının iradesi kırılmaya, mücadelesiz soluksuz bırakılmaya çalışılıyor.

Geçtiğimiz yıl İzmir'de Deniz Poyraz'ın katledilmesi, yakın zamanda ise Ankara ve İstanbul'da polis eliyle HDP'yi hedef alan provokasyonlar tezgahlanması, 7 Haziran sonrası uygulanan kanlı ve karanlık planların bir kez daha devreye sokulduğunu akıllara getiriyor. Zira, kriz ve açmazları derinleşen, ayağının altındaki toprağın her geçen gün kaydığını gören gerici-faşist rejimin, iktidar gücünü elde tutmak için ne denli barbarlaşabileceği biliniyor. 7 Haziran seçimlerinin arkasından yaşananlar bu konuda açık bir fikir veriyor.

Son günlerde bir yandan göçmen krizini istismar ederek öte yandan Kürt halkına saldırarak ırkçı-şovenizmi tırmandıran rejim, kendi gerici tabanını tutmanın, düzen muhalefetine ise hizaya çekmenin hesabını yapıyor. Bu tehlikeli maceranın en büyük acısını ve yıkımını ise başta saldırıların hedefinde olan halklar olmak üzere Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri yaşayacaktır.

KANLI VE KARANLIK HESAPLARI BOZMAK İÇİN

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği! İçinden geçmekte olduğumuz dö-

nemde göçmenleri hedef alan ırkçı kampanya ile Kürt halkını hedef alan saldırıları bütünlüğü içerisinde ele almak gerekiyor. Bu saldırıların işçi ve emekçilerin yaşamında yaratacağı çok yönlü yıkımı göz önünde bulundurmak ise önemli bir yerde duruyor. Zira her iki alanda tırmandırılan saldırganlık toplum içerisinde şovenizmi körüklemek, işçi sınıfı ve emekçileri bölmek, halkaları birbirine düşman etmek için kullanılıyor. Öte yandan, bu kapsamlı saldırganlıkla içerde ve dışarıda Kürt halkının kazanımları hedef alınırken, emperyalist savaş, açlık ve yoksulluk nedeniyle göçmen konumuna itilen milyonlarca insanın acıları da katlanarak artıyor.

Bu olgulardan hareketle, önümüzdeki dönemde sermaye düzeninin mazlum halkları hedef alan bu kapsamlı saldırganlığını boşa düşürmek için işçi sınıfının ve emekçilerin duyarlılığını geliştirmek, işçilerin birliği halkların kardeşliği ekseninde birleşik mücadeleyi büyütme yaklaşımı önem taşımaktadır. Zira, gerek saldırıların doğrudan hedefi olan mazlum halklar ve göçmenlerin, gerekse işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik mücadelesini örgütlemenin yolu buradan geçiyor. Aynı şekilde toplumu hedef alan her türden burjuva gericiliğini püskürtebilmek de, merkezinde işçi sınıfının yer aldığı sosyal mücadeleleri örgütlemek, yaygınlaştırmak ve birleştirmekten geçmektedir. Sınıf devrimcileri ve diğer toplumsal mücadele güçleri sorumluluklarına bu gözle bakmalı, güncel mücadele görevlerini bu temelde ele almalıdır.

Tayyip Erdoğan ve müritlerinin Suudi Arabistan ziyareti:

Rezaletler ve riyakarlıklar serenomisi

AKP şefi Tayyip Erdoğan ve müritleri, aylardan beri Suudi Arabistan'ı ziyaret edip Suudi Kralı'nın eteklerini öpmek için fırsat kolluyorlardı. Ancak fiili kral kabul edilen veliaht prens Muhammet bin Selman (MbS), uzun süre nazlandı. AKP şefinin kıvama geldiğine karar vermiş olmalı ki, "hadi artık gelebilirsin" mesajını ilettiler.

Suudi asıllı İhvanlı (Müslüman Kardeşler) gazeteci Cemal Kaşıkçı'yı vahşi biçimde öldürtmesinden dolayı Arap medyasında "testereci" diye anılan MbS'nin 'hadi gel' demesiyle heyecanlanan AKP şefi saray rejiminin önde gelen isimlerini uçağa doldurup Suudi Arabistan'a uçtu. Hulusi Akar, Fahrettin Altun, İbrahim Kalın, Binali Yıldırım, Bekir Bozdağ, MİT şefi Hakan Fidan ve diğerleri cümbür-cemaat 'testereci' MbS'nin huzuruna çıkma "şerefine" nail oldu.

"TESTERECİ"YLE SICAK KUCAKLAŞMA

Suriye'yi yıkma savaşında suç ortaklığı yapan Suudi Arabistan'la AKP rejiminin ilişkisi 2016'dan itibaren bozulmaya başladı. Türkiye'nin Ortadoğu'da izlediği yayılmacı politikanın Suudi Kralı'nda yarattığı tedirginlik, Katar rejimi ile Körfez Şeyhleri arasında yaşanan gerilimde Türk ordusunun devreye girip Doha'da üs kurması, AKP-MHP rejiminin İhvanlılara 'liderlik' etme hevesleri, Suudili gazeteci Cemal Kaşıkçı'nın katledilmesi gibi etkenlerden dolayı gerilim tırmandı.

İlişkiler iyi iken Ocak 2015'te 90 yaşında hayatını kaybeden Suudi Arabistan Kralı Abdullah bin Abdülaziz El Suud için AKP rejimi yas ilan etmişti. Emperyalist/siyonist güçlerin yönlendirmesiyle Yemen'e vahşi bir saldırı başlatan Suudi Arabistan-Birleşik Arap Emirlikleri ikilisine saray rejimi destek verdi. Tayyip Erdoğan, Ortadoğu ile ilgili her konuşmasında Suudi rejimini öve öve bitirmezdi. Ancak İstanbul'u İhvanlıların üssü haline getiren saray rejimi ile Suudi Arabistan ilişkilerinin eskisi gibi devam etmesi mümkün değildi. Zira Suudi rejimi İhvanlıları 'terör örgütleri' listesine almıştı. Buna Katar'ı korumak için Türk ordusunun devreye girmesi eklenince MbS ve onun güdümünde olan Suudi medyasının üslubu Türkiye'ye karşı sertleşti. AKP-MHP rejimi açısından ise, Kaşıkçı'nın Suudi Arabistan'ın İstanbul büyükelçiliğinde Kaşıkçı öldürülmesi gerilimi doruğa çıkaran olay oldu.

AKP-MHP rejimi Suudiler'den beklediği parayı alabilecek mi, belli değil. Ancak bu ziyaretten yansıyanlar, kokuşmuş mafyatik rejimin Ortaçağ artığı krallar tarafından aşağılanmayı sineye çekecek derecede düşkünleştiğini gözler önüne serdi.

ran olay oldu.

AKP şefi cinayetle ilgili Washington Post'ta makale bile yazdı.

"15 kişilik infaz timini kim gönderdi. Kaşıkçı'nın cesedini kim parçaladı?" diye sordu ve bunu yapanın "devlet içinde paralel bir yapı", yani MbS tarafından organize edildiğini söyledi. AKP şefi, "bu millet enayi değildir" diyerek MbS'nin katil olduğunu ilan etmiş, ellerinde ses kayıtlarını olduğunu dünyaya ilan etmiş, "hesap sormasını biliriz" türü laflar etmişti. Bu kadar keskin laflar eden "dünya lideri", bir şey olmamış gibi "testereci" MbS'nin ayağına gitti, kameralara poz vererek onunla kucaklaştı. Bu kadar riyakarlık bu kadar düşkünlük burjuva politikacılar için dahi abes sayılıyor.

İFLAS ETMİŞ REJİMİN GARDI DÜŞMÜŞ "İSLAM DÜNYASI LİDERİ"

Etrafa saldıran, ahkam kesen, bağırıp çağırın, özellikle iç politikada prim yapar diyerek burjuva diplomatik üslubu ayaklar altına alan Erdoğan, ciddi bir beka sorunuyla karşı karşıya kalınca, 180 derece dönüşler yapmaya başladı. İnsani/ahlaki

bir değer ya da ilke tanımayan "dünya lideri", yakın zamana kadar etmedik laf bırakmadığı kişilerin peşine adamlar takarak onlarla tekrar anlaşmanın yollarını aramaya başladı. Bu bağlamda Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) ve siyonist İsrail rejimleriyle yeniden 'hararetli' ilişkiler kuran AKP-MHP rejimi, Suudilerin 'hadi gel' demelerini çok beklediler.

Ortaçağ artığı rejim nihayet 'hadi gel' dedi ama AKP şefini aşağılayan analizler, "biz davet etmedik" başlıklı haberler, "bizim değil, onun bize ihtiyacı var" yorumları, Tayyip Erdoğan'ı başında Osmanlı fesiyle uzun sakallı bir dilenci olarak gösterene karikatürler... Tüm bunları yaptırtan "testereci" MbS, "İslam dünyası lideri havalarını bırak" mesajlarını küstahça bir üslupla verdi. Türkiye'ye dönüşünde ise, heyeti uğurlayan yetkili Riyad vali yardımcısı oldu. Ki bu muamele alenen aşılama olarak değerlendiriliyor. Kısacası mafyatik rejimin kendisinden para beklediğini bilen MbS'nin, Erdoğan'ın "karizmasını çizmek" için özel bir hazırlık yaptığı gözlemlendi.

MAFYATİK REJİMİN ŞEFLERİNİN "UMRE SEREMONİSİ" REZALETİ

Saray rejiminin heyeti Suudi Arabistan gezisini şeker bayramı öncesine denk getirdi. Kabe'ye doluşan AKP şefi ve müritleri, Umre görüntülerini yandaş medya üzerinden servis ederek din istismarını kepazelik noktasına vardırıdılar.

Umreci grup, İslam inancının en kutsal mekanı kabul dilen Kabe'de bile silahlı asker/polis kordonu içine alınmış bir şekilde yarı çıplak bir halde görüntü vererek seçim propagandası yapmaya çalıştı. Görüntülerin mafyatik rejime siyasi bir getirisi olup olmayacağı belli değil, ancak din istismarında bütün ölçülerin alt-üst edilmesi farklı çevreler tarafından utanç verici bir kepazelik olarak değerlendirildi.

AKP-MHP rejimi Suudiler'den beklediği parayı alabilecek mi, belli değil. Ancak bu ziyaretten yansıyanlar, kokuşmuş mafyatik rejimin Ortaçağ artığı krallar tarafından aşağılanmayı sineye çekecek derecede düşkünleştiğini gözler önüne serdi.

Göçmenin ekonomi politiği

G. Umut

Göçmenler meselesi saray rejimi ve düzen muhalefeti tarafından güncel politik çıkarlar üzerinden kullanılıyor. Bu meselenin istismar edilmesi sonucu toplumda göçmen karşıtı tepkiler körükleniyor. Tartışma “göçmenleri gönderme ve göndermeme”, “gitsinler mi”, “kalsınlar mı” sığınağına hapsediliyor. Bunun çözüm olmadığını ifade etmek ise her türlü saldırının hedefi haline gelmeyi göze almayı gerektiriyor.

Geçtiğimiz hafta içinde sarayın İçişleri Bakanı pişkince şunları söyledi:

“Fabrikanda Suriyeliyi çalıştır, sömür, sigortasını yaptırma. Sonra ayak ayak üstüne at, ‘ne olacak bu Suriyelilerin hali’ de. Bir milyon insan gidecek. Kim isyan edecek biliyor musun? O iş sahipleri.”

Göçmen işçiler dünyadaki iş gücünün yüzde 5’ini kapsıyor. Sadece İstanbul’da İMES Sanayi Sitesi’nde 12 bin işçinin yaklaşık 4 binini göçmeler oluşturuyor. İLO’nun “Küresel Yabancı Göçmen İşçi Tahmini” raporundaki verilere göre, 2017 ile 2019 yılları uluslararası göçmen işçi sayısı 164 milyondan 169 milyona yükseldi. Yine aynı rapora göre “göçmen işçiler vardıkları ülkelerde işgücünün %4,9’unu teşkil etmektedir; Arap ülkelerinde bu oran %41,4 ile en yüksektir. Göçmenlerin işgücüne katılım oranı %69’dur ve göçmen olmayanların %60,4 oranındaki işgücüne katılım oranından yüksektir.”

Bu verilerin kendisi ise bir tesadüf değil.

GÖÇMENLER SADECE GÖÇMEN DEĞİLDİR!

İç politika malzemesi olarak kullanılan göçmenler, salt bu sınırlara hapsedilebilecek bir konu değildir. İnsanların kitleler halinde başka ülkelere, yasal ya da yasal olmayan yollarla göç etmesinin kendi içerisinde tek bir anlamı bulunmamaktadır. Meseleye “gitsinler” ya da “kalsınlar” sınırında bakmak bir kez daha bu düzen siyasetinin malzemesi olmak anlamına gelmektedir.

İnsanlık tarihi boyunca insanlar çeşitli nedenlerden dolayı daima göç ettiler. Bu nedenle, günümüz koşullarında insan hareketliliği anlamı taşıyan göç de, kapitalizmden bağımsız tartışılmaz.

“Kapitalizm tarih sahnesine daha baştan insanlık için çok ağır toplumsal

bedeller yaratarak çıktı. İçerde ‘İlkel birikim’ süreci ve dışarda sömürgecilik, birkaç yüz yıl boyunca, dünya ölçüsünde çok büyük insan kitlelerinin yaşamını cehenneme çevirdi. Burjuvazi daha en baştan, en büyük yıkımlar, en acımasız zulümler, en katlanılmaz acılar, en aşağılık gasp, talan ve yağmalarla tarih sahnesine adım atmıştı. Marx’ın o çok veciz sözleriyle, kapitalizmin egemen bir toplumsal sistem haline gelme süreci, ‘tepeden tırnağa her gözeneğinden kan ve pislik damlayarak’ gerçekleşmişti.” (Pandemi ve sosyalizm- Ekim, 322 Haziran 2022)

SERMAYE BİRİKİMİ VE “YEDEK İŞGÜCÜ ORDUSU”

Kapitalizmin temel yasası artı-değer sömürsü, buna dayalı sürekli sermaye birikimidir. İnsan ihtiyaçları sermaye birikimini arttırdığı sürece bir anlam taşır. Bunu yerine getiremez ise insan ihtiyaçlarının bir anlamı kalmaz. Sermaye, kârını arttırmıyorsa eğer daha kârlı bulunduğu yeni alanlara yönelir. Göçmen emeği bir yanıyla bu kârlı alanların başında gelmektedir.

Sermaye birikiminin zorunlu ürünü olarak “artık” ya da “fazla” işçi nüfusunun varlığı gereklidir. Marx bunu kapitalist üretim biçimine özgü bir nüfus yasası olarak şu şekilde ifade eder:

“Modern sanayinin insanlığın daha önceki çağların hiçbirinde rastlanmadığımız bu kendine özgü yaşam çizgisi ka-

pitalist üretimin kendi çocukluk çağında da olanaksızdı”.

Sermayenin genişlemesi için gerekli olandan fazla işçi ile kendisini sürekli üretmesi gerekir.

“Demek ki, işçi nüfusu, bizzat kendisi tarafından üretilen sermaye birikimi ile birlikte, giderek büyüyen bir ölçüde, kendisinin görelî artık nüfus haline getirilmesinin araçlarını da üretiyor. Bu, kapitalist üretim tarzına özgü bir nüfus yasasıdır; gerçekten de her özel tarihsel üretim tarzı, kendi özel, tarihsel olarak geçerli nüfus yasalarına sahiptir. Soyut bir nüfus yasası, yalnızca bitkiler ve hayvanlar için vardır; o da ancak, insanın tarihsel olarak müdahale etmemesi ölçüsünde...”

“Bu artık nüfus, sanki üretilmesinin bütün masraflarını o karşılamış gibi mutlak olarak sermayeye ait olan bir kullanılmaya hazır yedek sanayi ordusu oluşturur. Artık nüfus, sermayenin değişen değerlenme ihtiyaçları için, gerçek nüfus artışının sınırlarından bağımsız olarak, her an sömürülmeye hazır insan malzemesini yaratır.” (Karl Marks, Kapital 1. Cilt, Yordam Kitap 8. Basım sayfa 610-611)

SINIRSIZ SÖMÜRÜ VE GÖÇMENLEŞEN İŞÇİ SINIFI

Marks yine Kapital’de “Modern sanayinin bütün hareket biçimi, işçi nüfusunun bir kısmını sürekli olarak işsiz ya da yarı işsiz insanlara dönüştürülmesine

dayanır” der. (Karl Marks, Kapital 1. Cilt, Yordam kitap 8. Basım sayfa 612)

‘70’lerden bu yana uygulanan neoliberal politikalar yüzünden işçilerin, emekçilerin en temel hizmetlere ve ihtiyaçlar erişmesinin önüne geçildi. Bunun yanı sıra hegemonya mücadelelerinin sonucu olarak emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları göçmen sayısını arttırdı. İLO’nun raporlarına göre 2020’de göç eden kişi sayısı 281 milyon kişiye ulaştı.

Bugün gelinen aşamada kapitalist bunalımlar ve savaşlar, dolaysız olarak yığınların kitlesel göçünü zorunlu hale getirdi. Ancak bunun yanı sıra göçmen emeği, sermaye birikiminin işlevsel bir alanı olarak hem güvencesi hem de sonucudur.

Kapitalizmin gelişimi sürecinde sermaye sınırsız bir egemenlik alanı inşa ederken emek gücünün sınırlara hapsedilmesini bir dönem için kullandı. Sınırları kendi hegemonyası için talan ederken de emek gücünün ucuz ve güvencesiz olarak istismar edilmesi daha kârlı hale gelmiştir.

İŞSİZLİĞİN NEDENİ GÖÇMENLER DEĞİL, KAPITALİZMDİR!

Sermayedarlar ucuz ve güvencesiz göçmen emeği üzerinden kasalarını tıka basa dolduruyorlar. Dünyanın her yerinde ve Türkiye’de de göçmen işçiler, işçi sınıfı üzerinde baskı kurmanın bir aracı olarak kullanılıyor. MÜSİAD kodamanlarının gerçeği tersyüz ederek ifade ettiği şu sözler ortada duruyor:

“Türkiye’de iş beğenmeme gibi bir durum var. Emek yoğun işlerde çalışmak istenmiyor. Yabancı uyruklu işlerde daha fazla çalışılıyor”.

Asıl gerçek ise sermayenin ucuz ve güvencesiz olduğu için bunu tercih etmesidir. Ancak böylesi söylemler ile işsizliğin, yoksulluğun kaynağı gizlenirken, sorunun kaynağı göçmen işçiler gibi gösterilmek istenmektedir.

Kapitalizm krizler üreten bir sistem olarak krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemeye çalışır. Bu faturayı yüklediği kesimlerin birliği ise kendisine yönelecek öfkeyi büyüteceği için, ucuz iş gücü olarak kullandığı göçmen işçiler ile diğer emekçileri karşı karşıya getirmesi kendi sefil sınıf çıkarlarının bir gereğidir.

Düzen siyaseti ve İmamoğlu'nun otobüsü

İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun düzenlediği Karadeniz gezisine kattığı bazı 'gazeteci' isimler, tartışmalara vesile oldu. Ertuğrul Özkök, Nagihan Alçı, Akif Beki gibi AKP-Saray rejimine hizmet eden kişilerin basına yansıyan bir fotoğrafta yer almaları farklı tepkilere neden oldu. İmamoğlu'nun eleştirilere verdiği tepki ise, soruna tuz-biber ekti.

Saray rejiminin medyadaki tetikçileriyle poz veren İmamoğlu, kendisine oy veren milyonlarca insanı hiçe sayan bu tutumunun eleştirilmesine ise, 'tipik bir burjuva politikacısı olduğumu' kanıtlayan bir tepki verdi. Eleştirilere, "Bu kardeşiniz için vız gelir tırıs gider. Hiç umurumda değil" yanıtı veren İmamoğlu, dinci-faşist saray rejiminin zihniyetiyle bir sorunu olmadığını, Alçı-Özkök-Beki (Beki son dönemde 'muhalif' oldu) üçlüsünü kucaklayarak göstermekle kalmadı, eleştirilere küstahça yanıt vererek gericilerle kucaklaşmaya devam edeceği mesajını da verdi.

ÖZÜR MÜ KABAHAHAT MI?

Eleştiriler karşısında sergilediği kibir geniş tepkilere neden olunca "özür" dilemek zorunda kalan İmamoğlu, bunu yaparken de, gericilerle ilişkilerinin devam edeceğini de dile getirdi.

Konuyla ilgili açıklamasında, "Ben çiftçi çocuğuyum. Benden kibir doğmaz. Bu yakıştırmaları yapan arkadaşlardan sadece ve sadece, dün bir konuşmada yaptığım 'vız gelir, tırıs gider' lafımdan dolayı özür diliyorum. Ama onun öte-

sinde yapılan bütün konuşmalarımın ve eylemlerimin arkasındayım..." ifadelerini kullanan İmamoğlu, sadece ve sadece 'vız gelir, tırıs gider' lafından dolayı özür diliyor. Yani İmamoğlu, biri "bütün zamanların en rezili" diye anılan, diğeri Fethullah Gülen cemaati militanlığından saray rejiminin en azgın tetikçiliğine terfi etmiş, öteki bir dönem AKP şefinin basın sözcülüğünü yapmış bu üçlü ile 'iyi işler' yaptığını iddia ediyor ve arkasında duruyor.

DÜZEN SİYASETİ/DÜZEN GAZETECİLİĞİ

Düzen siyasetinin şefleri her zaman otobüslerine ya da AKP şefi örneğinde olduğu gibi uçaklarına gazeteci doldurur-

lar. Bu da burjuva siyasetçilerle burjuva medya/burjuva gazeteciler arasında kirli/girift ilişkiler kurulmasına zemin hazırlar. Bu zehirli iklimde kelimenin gerçek anlamında gazetecilik yapmak kolay değil elbet. Bu ancak gerçekten ideali, değerleri, ilkeleri olanların üstesinden gelebileceği bir iştir. Bundan dolayı burjuva medyada gerçek gazetecilere "nadiren" rastlanır. Bu konuda tutarlı bir duruş sergilemeye çalışanlar ise, sermaye iktidarının hedefinde olurlar.

Düzen gazetecilerinin çoğu, kim başta ise onun otobüsüne/uçağına atlarlar. Bu tiksinti verici tiplerin en kıdemli ve en pervasız temsilcilerinden biri Ertuğrul Özkök'tür. Düzen kurumlarının dünyasında ilke-değer-tutarlılık-haysiyet gibi meziyetlere yer olmadığı için, düzenin

hizmetindeki gazeteciler bir otobüsten öbürüne seri şekilde geçiş yaparlar.

Burjuva siyasetçiler cephesinde de durum aynıdır. Onlar da işlerine yarayaçağını, kendilerine iyi hizmet edeceklerini var saydıkları gazetecileri etraflarında toplamaya başlarlar. Bu hem düzenin siyasetinin hem düzen medyası gazeteciliğinin sefaletinin resmidir.

BİR DE 'KUCAK' MESELESİ VAR

Burjuva gazeteciler düzen politikacılarının kucağına oturmaktan 'kivanç' duyarlar. İşin iğrenç yanı çıkarları çatıştığında ya da etrafında durdukları düzen siyasetçileri arasında gerilim olduğunda birbirlerine de girerler. Saray rejiminde ise, beslemeler arasında çatışmalar birbirini izler. Zira böylesi rejimlerde 'sarayın en iyi soytarısı benim' rekabeti şiddetlenir. Yıllardan beri dinci-gerici saray beslemeleri arasında cereyan eden çatışmalar bu kepazeliğin ne kadar yaygın olduğunu gösteriyor.

Bu son olayda da halen saray rejiminin çöplüğünü eşleyenler, İmamoğlu'nun otobüsüne binenlere saldırdı. Tayyip Erdoğan'ın 'kucağında' oturanlar, diğerlerini İmamoğlu'nun 'kucağına' oturmakla itham ettiler. Düzen siyaseti ile düzen gazeteciliğinden yansıyan bu rezil tablo, dinci-faşist rejimden bıkan milyonlara "her şey güzel olacak" diye vaatlerde bulunan burjuva politikacısının çapını da gözler önüne seriyor.

CHP İstanbul İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu'nun üç davadan aldığı cezalar Yargıtay tarafından onandı. Yargıtay'ın kararına göre, Kaftancıoğlu'nun 3 davadan aldığı ceza onanırken yargılandığı 2 dava ise düşürüldü. Kaftancıoğlu sosyal medya hesabında paylaştığı videoda şunları söyledi:

"Biz iktidardaki kötülüğü gönderinceye kadar, bu ülkede sadece Canan Kaftancıoğlu için değil 84 milyon için hukuku yeniden sağlayıncaya kadar çalışmaya devam edeceğiz. Asla ve asla umudunuzu kaybetmeyin. İktidardaki kötülüğü bizler umudu örgütleyerek göndereceğiz. İşte o zaman bu ülkede gerçek adalet, gerçek hukuk tesis edilmiş olacak."

Yargıtay Kaftancıoğlu'nun cezasını onadı

KARAR İSTANBUL'DA PROTESTO EDİLDİ

Kaftancıoğlu'na 4 yıl 11 ay hapis cezası verilen ve siyasi yasak getiren Yargıtay kararı, CHP İstanbul İl Başkanlığı önünde yapılan eylemle protesto edildi. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu yaptığı açıklamada Erdoğan'a şu şekilde seslendi:

"Sen ikiyüzlüsün, sen zorbasın, sen diktatörsün. Zulmün artık son buluyor. Zorbalığı, küstahlığı artık son buluyor. Yaklaşan gök gürültüsünü duyuyor mu-

sun? Bu insanlarımızın gürültüsüdür. Bu emeklilerimizin gürültüsüdür. Geleceğini çaldığın bu kızgın insanların sesini duyuyor musun? Özgürlüğü şarkısını söyleyenlerin sesini duyuyor musun?"

Erdoğan biz görev aldığımızda sana rağmen her şeyin daha iyiye gideceğini, huzur ve sükûnetin bu ülkeye geleceğini biliyoruz. Bütün acımasızlıklar senin zayıflıklarından doğuyor. Sen zayıfsın, biz güçlüyüz. Sen sırça köşkte yaşayacaksın, biz omuz omuza yürüyeceğiz. Hiç endişe etmeyin, zalimin zulmü karşısında asla geri adım atmayaçağz. Halka duyduğ-

muz sevgiyle yolumuza devam edeceğiz. Adalet bu ülkeye ya gelecek ya gelecek."

Kılıçdaroğlu, 21 Mayıs'ta Bursa'da yapılması planlanan mitingin İstanbul'da yapılacağını duyurdu.

KARARA TEPKİ

İstanbul Tabip Odası, İzmir Barosu, Türk Tabipleri Birliği, Gezi Davası'nın tutuklu kadınları, HDP Ankara Milletvekili Filiz Kerestecioğlu, HDP'li Sezai Temelli, İHD Eş Genel Başkanı Eren Keskin'in yanı sıra SOL Parti, EMEP Genel Başkanı Erçüment Akdeniz, TKP, TİP Genel Başkanı Erkan Baş, Halkevleri de sosyal medya hesaplarından yaptıkları paylaşım ile Kaftancıoğlu kararına tepki gösterdi.

“Güvenlik” harcamalarına milyarlar, emekçilere açlık ve yoksulluk!

2002 yılında sermaye iktidarının tepesine yerleşen AKP, iktidara oturduğu günden bu yana geçen 20 yılda işçi ve emekçilerden trilyonlarca lira vergi topladı. Toplanan vergileri kendi lüksü-şatafatı ve yandaşlarını zenginleştirmek için kullandı. '99 depreminin ardından “deprem vergisi” adı altında emekçi halktan vergi toplanmaya başlandı. Oysa toplanan milyarlarca lira deprem anlarında kullanılmadı ve depremde zarar görenlerin ihtiyaçları bu vergiden karşılanmadı. Bunun en güncel örnekleri olarak 2011’de Van’ı, 2021 Elâzığ ve İzmir’i göstermek bile deprem vergilerinin halk için kullanılmadığının ispatıdır.

Bin bir çeşit yolla “vergi” adı altında emekçi halktan trilyonca lira para toplanıyor. Bizzat devletin açıkladığı resmi rakamlara göre, 2021 yılında vergilerden edilen gelir 1 trilyon 164 milyar 809 milyon liraya ulaştı. Toplanan bu vergilerin nereye ve ne için harcandığı ya gizleniyor ya da yandaş şirketlerin vergi borçlarının silinmesi için kullanılıyor.

Dinci-faşist rejimin lüks ve şatafat harcamalarının dışında “devletin ve ulusun güvenliği”ni koruma adına ama fiiliyatta iktidarın kendi güvenliği ve geleceği için kullandığı açıktır. Savunma Bakanlığı’nın 2021 Yılı Faaliyet Raporu’na göre; “Ulusal Savunma ve Güvenlik” için 70 milyar TL, Suriye ve İran sınırında inşa edilen duvar için 200 milyon TL, TSK’nin

yurtdışında gerçekleştirdiği faaliyetler için ise 2 milyar TL harcandığı belirtiliyor.

“Ulusal Savunma ve Güvenlik” başlığı altında harcanan 70 milyar TL’lik bütçe halkın güvenliğinden ziyade toplumsal öfkenin patlamasına karşı kendi rejimini korumak için kullanılmaktadır. Bu kapsamda yapılan harcamaların diğer bir kısmını ise savaş ve militarizmi arttıracak savaş aygıtlarının alınması ya da Türkiye’de inşa edilmesi oluşturmaktadır.

TSK’nin “yurtdışı faaliyetleri için yapılan 2 milyar TL’lik harcama ise başta

kardeş Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu’nun farklı bölgelerinde girişilen işgal saldırıları için yapılan harcamalar olduğunu unutmamak gerekir. Zira yakın dönem üzerinden baktığımızda 2011 yılından bu yana Ortadoğu’da ve Kürdistan topraklarında sayısız işgal ve saldırganlıkta milyarlarca lira harcanmış ve mazlum halklar katledilmiştir. Son dönemde Rojava ve Güney Kürdistan’a yönelik saldırılar tırmandırılarak, bu saldırılar için bütçeden ayrılan pay artırılmıştır.

Suriye ve İran sınırına yapılan yeni bir

duvar ile halkların özgürce ülke değiştirmeleri ya da yaratılan savaş atmosferinden çıkmalarını engellemenin yeni bir örneği olarak karşımızda durmaktadır. Ulusların sınırlarını ayırmak için 200 milyon TL gibi bir harcama yapılmıştır.

Bir dizi alanda toplanan bu vergiler, eğitim ve sağlık için kullanılmazken, kendi iktidarlarının devamı ve savaş harcamaları için kullanılması bir gerçekliği daha gözler önüne sermiştir. Ortaya serilen gerçeklik, dinci-faşist rejimin vergiler üzerinden zenginleşmesi, emekçilerin ve halkların ise büyük bir yıkıma sürüklenmesidir.

Dinci-faşist rejim emekçi halkı soyarak, elindeki lokmayı dahi alarak topladığı milyarlarca liralık vergiler ile lüks harcamalar yapmakta, “güvenlik” adı altında emekçileri baskı altına alacak kolluk kuvvetlerine milyarlar akıtmakta, sınır ötesi işgallerle mazlum halkları katletmekte ve yerinden yurdundan etmektedir.

İşçi ve emekçilerin emeği ve alınteri üzerinden topladığı vergiler ile halkları baskı altına alan, sınır ötesi işgallerde katleden dinci-faşist rejime karşı örgütlü bir mücadele hattı örmek, bugünün en acil görev ve sorumlulukları biridir. Emekçiler ve ezilen halklar kendi alınterine ve emeğine sahip çıkmalı, emekçilerin emeğini çalarak zenginleşen tüm bu asalak güçlerinden hesap sormalıdır.

K. SÖNMEZ

İstanbul’da 50 yılın çağrısı etkinlikleri

Sınıf devrimcileri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın katledilişinin 50. Yılında İstanbul’da 71 Devrimci Çıkışı’nın önderlerini andı. Sefaköy, Esenyurt ve Sarıgazi’de anma etkinlikleri gerçekleştirilirken DGB’de söyleşi gerçekleştirdi.

Etkinliklerde ‘71 devrimci kopuşunu anlatan sinevizyon izlendi ve Denizler şahsında saygı duruşunda bulunuldu.

Yapılan konuşmalarda Denizlerin mirasının hala mücadeleye ışık tuttuğu vurgulandı. ‘71 devrimci Çıkışı’nın önemi üzerinde duruldu. Sermaye devletin ‘71 devrimci çıkışından duyduğu korkuyla katliamları devreye soktuğu ifade edildi. Onların mirasına sahip çık-

manın yolunun onların mirasını daha da ileriye taşımaktan geçtiği belirtildi. Bunun da ancak işçi sınıfı devrimciliğini ete kemiğe büründürmekten, devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçtiği söylendi.

“Deniz’i, Yusuf’u, Hüseyin’i anmak onların sadece vahşice katledilmelerini anlatmak değil, onların mücadelesini ileri taşımaktan geçer” denilen etkinliklerde Tarihsel TKP ile başlayan Türkiye devrimci hareket tarihine ilişkin anlatım gerçekleştirildi. Ardından 1960’lı ve 1970’li yılların tüm dünya nezdinde devrimci dalganın yükseldiği özel bir dönem olduğundan bahsedildi.

Vietnam Kasabı olarak adlandırılan

Komer’in arabasının yakılması eyleminden Amerikan emperyalizmi için özel bir simge olan 6. Filo’nun Dolmabahçe’de denize dökülmesine kadar gençliğin eylemsel süreçleri anlatıldı. Dönemin önde gelen TİP ve YÖN gibi öne çıkan sol akımlarının hiçbirinin devrimci bir perspektifte olmadığı ve düzeni cep heden reddedebilecek bir çizgiye sahip olmadıkları belirtildi. Toplumsal muhalefetin yükselişte olduğu dönemlerde öncü partinin eksikliğinden bahsedildi. Ardından 71 devrimci kopuşu ile birlikte ortaya çıkan devrimci örgütlere ve devrimci önderlere dair sohbetler gerçekleştirildi. Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya’nın bugüne bırak-

tığı mirasa dair; siper yoldaşlığına, devrimci dayanışmaya, devrime olan bağlılık, inanç ve kararlılığa dair konuşmalar gerçekleştirildi.

Etkinliklerde serbest kürsü bölümünde Türkiye’de sosyalizmin gelişimi, aydınlanmacılık ve parlamento üzerine konuşmalar yapıldı. ‘71 çıkışının devrimci önderlerinin düzenden kopuşu simgelediği gibi, düzene karşı başeğmezliğin, siper yoldaşlığının ve davaya inanmışlığın temsilcileri olduğu belirtildi.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Özelleştirmeler ve kâğıt krizi

Kitap yayıncılığının yıllardır süren sıkıntıları pandemi ve peşi sıra derinleşen ekonomik kriz nedeniyle daha da arttı. Sansür, baskı ve yasaklamaların yanı sıra en çok ekonomik sorunlarla boğuşan yayıncılık faaliyetleri pandemi döneminde durma noktasına geldi. Yayıncılık ve matbaa işleri pandeminin ardından döviz kuruna bağlı olarak artan maliyetler nedeniyle bir kez daha kriz içerisinde bulunuyor.

Çarpıtılmış TÜİK verilerine göre bile yıllık fiyat artışı yüzde 256'yı bulan kâğıdın tonu piyasada geçen yıl mart ayında 5 bin lirayken, bu yıl 25 bin liraya ulaştı. Kâğıdın zamlanmasının yanı sıra solvent, mürekkep, kalıp vs. gibi matbaa giderlerindeki devasa artışlar da kitap basımını etkiledi.

Türkiye Yayıncılar Birliği tarafından açıklanan 2022 Şubat Bandrol Verileri'ne göre 2022'nin ilk iki ayında geçen yıla kıyasla yüzde 14,53'lük bir düşüş var. Bu da 7 milyondan fazla kitabın basılmadığı anlamına geliyor.

Yaşanan kâğıt krizi nedeniyle pek çok kitapçı kapandı, çok sayıda gazete ve dergi basıma ara verdi. Ekonomik krizin derinleşmesi ve TL'nin döviz karşısında değer kaybının dolaysız etkisi altında olan yayıncılık faaliyetlerinin durma noktasına gelmesinin baş sorumlusu ise özelleştirmelerdir. Kâğıt fabrikalarının özelleştirilmesi ve kapatılması nedeniyle 2005'ten beri Türkiye'de kâğıt üretimi yapılmıyor, kâğıdın tamamı yurtdışından ve döviz kuru üzerinden geliyor. Kâğıt fabrikalarının kapatılmasının sonuçları bugün daha yakıcı biçimde hissediliyor.

SEKA'NIN SERÜVENİ

Ülkenin önemli kâğıt fabrikalarından biri olan SEKA'nın serüveni şu an yaşanan krizin nedenini açıkça ortaya koyuyor. Kapitalizmin en ağır krizlerinden 1929 buhranının ardından dışarıya bağımlılığı azaltmak amacıyla 1936'da kurulan SEKA, 1998 yılında Özelleştirilme Yönetim Kurulu tarafından özelleştirme kapsamına alındı ve 2005 yılında kapatıldı. Kâğıdın hammaddesi olan selüloz, gazete kâğıdı, defter, ambalaj dahil her türlü kâğıdı üreten entegre bir kuruluş olan SEKA'nın İzmit, Dalaman, Afyon, Balıkesir, Silifke, Çaycuma, Giresun'da fabrikaları vardı.

SEKA İŞÇİSİNİN MÜCADELESİ

SEKA'nın kapatılmasından geriye işçilerin özelleştirmelere karşı verdiği anlamlı mücadelesi ve kâğıt krizi kaldı. SEKA'da 1977-1987 yıllarını kapsayan 10

yıl içinde işçi sayısı sürekli azaltıldı. Buna karşın üretimin sürekli arttığı SEKA'da 1977 yılında işçi başına 24 ton olan üretimi 1987 yılında işçi başına 34 tona çıkarıldı. SEKA işçileri, 1988 yılında grev kararı kaldı. 133 gün süren grevin ardından fabrikanın kapatıldığı 2005'e dek işçilerin mücadelesi sürdü. 51 gün süren işgal eylemi ve mitinglerle 1998'de fabrikanın kapatılması engellendi. Bu mücadelede Kocaeli halkının da azımsanmayacak desteği önemli rol oynadı. Çünkü SEKA sadece bir fabrika değil aynı zamanda okulu, kreşi, sineması, tiyatro salonları, spor kulüpleri ile kentin önemli bir yaşam alanıydı.

Kaliteli selüloz üretimi yapmak için ağaç yetiştirilerek denemeler yapılan 1600 dönümlük SEKA fidanlığı Mesut Yılmaz-Bülent Ecevit hükümeti tarafından Koç-Ford kapitalistlerine verildi.

2000 yılında zarar ettiği gerekçesiyle

SEKA'nın kapatılması ve özelleştirilmesi yeniden gündeme geldi. Sermaye iktidarı özelleştirme saldırılarını hayata geçirebilmek için bilinçli politikalarıyla, teknik ve altyapı yatırımı yapmayarak, yandaşlarını tesise yerleştirerek SEKA'yı yağmaladı ve "zarar ettirdi". Makineleri satıldı, selüloz üretilmediği ve getirilmediği için çalışamaz hale getirdi, arazileri sermayedarlara yok pahasına satıldı.

10 Mart 2005 tarihinde AKP hükümeti ve Türk-İş arasında yapılan satış protokolü sonucu SEKA, çalışanlar ve tüm varlıklarıyla beraber İzmit Büyükşehir Belediyesi'ne devredildi. Onca direniş ve mücadeleye tanıklık eden fabrika arazisine park yapıldı. Giresun'daki fabrikanın makineleri hurdacıya satılırken arazi si TOKİ'ye devredildi.

1980'li yıllarda başlayan ve AKP'li yıllarda zirve yapan özelleştirme saldırılarının faturasını bugün halen işçi ve emekçiler ödemeye devam ediyor. SEKA'da IMF-TÜSİAD politikalarının gereği olan kamu kaynaklarının sermayeye peşkeş çekilmesinin bugünkü sonuçları özelleştirmenin arkasındaki sınıfsal gerçeği de ortaya koyuyor.

Türkiye'nin özelleştirme rotasını çizen IMF'nin direktifleri doğrultusunda piyasaların "serbestleşmesi" için SEKA'nın kapatılması gerekiyordu. Sermaye hükümetleri ve son olarak AKP, bu politikaları uygulayarak SEKA'yı yok etti. Böylelikle kâğıt ile yapılan her ürünün fiyatını emperyalist tekellerin belirlemesinin önü açılmış oldu. Bugün kâğıt fiyatlarının gündelik olarak tırmanmasının arkasında bu gerçek var.

HDP binasına saldırı girişimi protesto edildi

Biröl devamında görüntülerde tespit ettiklerini şöyle aktardı:

"Elde ettiğimiz toplam manzara sokağın içinde çeşitli araçların olduğu, üniformalı, üniformasız polislerin bulunduğu bu araçlardan yine tespit ettiğimiz bir tanesinin plakasız olduğunu ve binanın karşısında bulunan 2 resmi üniformalı polis ile plakasız araçta tespit edilen üniformalı bir polisin olay yaşandıktan sonra bir ilişkide bulduklarını görüyoruz. Sonrasında araca geri geldiğini ve

ardından hepsinin olay yerini terk ettiği gözlemleniyor."

Bunun İzmir'de Deniz Poyraz'ın katledilmesiyle benzerlik taşıdığını vurgulayan Biröl, olayın yetkililer tarafından kriminal bir olay gibi gösterilmeye çalışıldığını belirterek şu ifadeleri kullandı:

"Türkiye'yi HDP üzerinden bir kutuplaştırma, kriminalize etme, HDP'yi yok sayma siyaseti yeni değildir. Biz 7 Haziran 1 Kasım arası ülkede her senaryonun vuku bulduğunu gördük. Devamın-

HDP İstanbul il binasına, 1 Mayıs tarihinde kimse yokken polis gözetiminde silahlı bir kişinin girmesi parti binasında basın toplantısı düzenlenerek protesto edildi. Toplantıda konuşan HDP İstanbul İl Eşbaşkanı İlnur Birol, 1 Mayıs günü eski bir çalışanlarının uyarı telefonu ile durumu fark ettiklerini belirterek şunları söyledi:

"1 Mayıs günü alanlardaydık, çalışanlarımız yoktu. Görüntülerde kimliği bilinmeyen bir şahsın binamıza girdiği 6-7 dakika içeride kaldığı, sonrasında çıktığını ve polislerle konuşarak olay yerini terk ettiğini gördük."

da partimiz bu senaryoların birçoğuyla yeniden muhatap olmak zorunda kaldı. Arkadaşlarımızı kaybettik, yaralanmalar oldu, parti binalarımız zarar gördü. Şimdi aynı oyunu oynama niyetinde olanlar karşısında hem bütün kamuoyunu hem de meseleye hukuki, ahlaki ve vicdani bütün kesimleri duyarlı olmaları için paylaşıyoruz. Biz durduğumuz yerdeyiz, yürüdüğümüz yoldayız. Demokratik siyaset alanının hak olarak tanınmış bütün hakları kullanmakta kararlıyız."

Daha sonra söz alan ÖHD avukatlarından Ferdi Yamar, suç duyurusunda bulunacaklarını ifade etti.

2022 1 Mayıs'ının ardından...

K. Toprak

2022 1 Mayıs'ı yaygın, coşkulu ama kitle katılımı açısından zayıf bir tablo ile geride kaldı. İçişleri Bakanlığı'nın verilerine yansıyan 78 ilde 198 etkinlik vurgusu, 1 Mayıs'ın yaygınlığını ortaya koyuyor. Bu gerçeğe ve eylemlerin birçoğunda coşkulu bir atmosfer yansımalarına rağmen, Ankara, Bursa, İstanbul ve İzmir başta olmak üzere, 1 Mayıs'ın önemli merkezlerinde katılımın pandemi öncesi döneme göre daha sınırlı kalması üzerinde özel olarak düşünmeyi gerektiren bir tablo olduğunu ortaya koyuyor. Özellikle pandemi bahanesi ile yasaklı geçen iki yılın ardından ve hızla derinleşen ekonomik kriz ve yoksullaşma tablosunda ortaya çıkan bu durum, çok daha özel bir önem kazanıyor.

Bu tablonun ortaya çıkmasında 1 Mayıs'ın bayram arifesine denk gelmesini gerekçe olarak göstermek, açıkça kendini kandırmak olacaktır. Elbette Hak-İş ve Türk-İş bürokratları kendi cephelelerinden bu bahaneyi çok özel bir şekilde kullandılar, bunu 1 Mayıs'ın gündemleştirilmesine karşı bir kalkan olarak değerlendirdiler. Ancak bu sınırlarda bile düşünüldüğünde, Hak-İş ve Türk-İş bürokratlarının üzerlerinde bir 1 Mayıs basıncı hissetmemesi önemli bir olgudur. Bunu, "temsil" ettikleri üye kütlesinin güncel taleplerini ne denli yüksek sesle dile getirdikleri ve üye tabanının onlardan ne türden bir beklenti içinde olduğu gerçeği ile birlikte değerlendirmek gerekir.

Bu sonuç gösteriyor ki, derinleşen ekonomik yıkım derin bir hoşnutsuzluğu biriktirmeye devam etse de sınıf, gövdesinin önemli bir bölümü ile, halen bu hoşnutsuzluğunu dile getirecek ve harekete geçirecek bir özgüvenden yoksun durumda.

Bu durum aslında sınıfın Pandemi dönemi reflekslerinin bir devamı olarak da değerlendirilebilir. Pandemi döneminde yaşamları pahasına üç kuruşluk ücretlerini kaybetmemek adına ölümüne çalışmaya devam eden işçiler, ağırlaşan ekonomik bunalım karşısında da halen büyük oranda elindeki koruma kaygısı ile davranıyor. Üstelik yıl başında ücret artışı gündeme gelen ve birçoğu kazanımla sonuçlanan onlarca lokal direnişe rağmen. Yani, uzun yıllardır sınıfın en temel sorunu olan güvencesizlik sorunu,

2022 1 Mayıs'ı kimi "falcılar"ın Nisan ayında patlayacağını iddia ettikleri sınıf hareketinin halen de mayalanma evresinde olduğunu gösteriyor. Ve bu mayalanma güvencesizlik prangasını da kırıp atacak bir bilinç, örgütlenme ve mücadele seferberliğini zorunlu kılıyor. Sınıf devrimcileri için seferberlik zamanı!

bir kez daha ve çok daha ağır bir şekilde bir pranga olarak sınıfın boynuna asılı durumda.

Bu durumu DİSK ve KESK açısından da tekrarlayanın önünde özel bir engel bulunmuyor. Zira dile getirdikleri tüm büyük sözlere, 1 Mayıs'ı "emek haftası" olarak değerlendireceklerini iddia etmelerine rağmen, sendikal hareketin sol bürokrasisini oluşturan DİSK ve KESK açısından da tablo pek farklı değil. Belki onlar Pandemi döneminde olduğu gibi açıktan bir 1 Mayıs kaçkınlığı yapmadılar. Ancak alanlardaki nicel ağırlıklarının oldukça zayıf olduğu da bir gerçek. Hatta kimi özgün örnekleri dışta bırakırsak, sendikal hareketin alanlardaki varlığının büyük oranda ileri-politik üye kitlesi ile sınırlı kaldığını bile söyleyebiliriz.

Bu yanıyla 2022 1 Mayıs'ının sınıfın gövdesi ve güncel yakıcı talepleri ile değil, fakat büyük oranda ileri politik öznelerle sıkışan politik bir karşı koyuş biçiminde geride kaldığını söylemek de mümkün. Gezi tutuklamalarının hemen ardından yaşanan 1 Mayıs eylemlerinin coşkulu ve politik karakterini de daha çok bu durumla birlikte anlamak gereki-

yor.

Elbette bu durum 2022 1 Mayıs'ının önemini azaltmıyor. Tersine sol sendikal bürokrasiye ve reformist cendereye karşı toplumun ilerici kesimlerinde biriken mücadele isteğini ve arayışını ortaya koyuyor. Bu yanıyla oldukça değerli olduğunun da altını özel olarak çizmek gerekir.

Bununla birlikte İstanbul'da bir süredir sistematik bir çalışma yürüten İşçi Emekçi Birliği'nin alanda kendisine özgür bir kürsü oluşturması, Ankara'da ilerici-devrimci kurumların önerilerine kulaklarını tıkayan sol sendikal bürokrasinin alan içinde yine kurumların ortak tutumu ile protesto edilmesi, 2022 1 Mayıs'ının biriktirdikleri arasında özel bir yerde duruyor.

Elbette, bu girişimleri 2007 Taksim 1 Mayıs'ını önceleyen 2006 Kadıköy 1 Mayıs'ında Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun oluşturduğu basınç ile kıyaslamak henüz mümkün değil. Ancak mevcut sınırlarda bile bu girişimlerin sendikal bürokraside özel bir hazımsızlık kaynağı olduğunu da unutmamak gerekiyor.

1 Mayıs'ta Taksim üzerinden gündeme gelen girişimlerin ise halen sembolik

olmanın ötesinde bir anlamı olduğunu söylemek ne yazık ki mümkün değil. Dahası bu girişimler, sınıfın mevcut tablosu ve ruh hali içinde, onu harekete geçirme iddia ve cüretinden yoksun bir "öncü savaş" stratejisinin karikatürize edilmesinin ötesinde bir rol de oynamıyor.

Sonuç itibarıyla 2022 1 Mayıs'ı kimi "falcılar"ın Nisan ayında patlayacağını iddia ettikleri sınıf hareketinin halen de mayalanma evresinde olduğunu gösteriyor. Ve bu mayalanma güvencesizlik prangasını da kırıp atacak bir bilinç, örgütlenme ve mücadele seferberliğini zorunlu kılıyor. Mevcut hali ile sendikal bürokrasinin de, sınıf hareketinde yaşanacak ani patlamalardan nemalanma umudu ile ardı ardına işçi çalışmasına çubuk büken geleneksel sol hareketin de, bu seferberlik için ne soluğu var ne de bu hareketi taşıyabileceği bir hedef.

Dolayısıyla bu görev ve sorumluluk bir kez daha sınıf devrimcilerinin omuzunda.

Sınıf devrimcileri için seferberlik zamanı!

Sermayeye teşvik, işçiye katmerli kölelik!

Yaşanan ekonomik yıkım, gelinen aşamada toplum genelinde büyük tahribatlara yol açmış olmasına rağmen, AKP rejimi hala sermayeyi düşünen politikaları hayata geçirmekte ısrarını sürdürmektedir. İşçi ve emekçi kitlelerinin talep ve ihtiyaçlarını görmemezlikten gelen ve onları açlığa ve sefaletle mahkum eden gerici-faşist rejim, sıra sermayenin taleplerine gelince onların bir dediğini iki etmemektedir. Öyle ki, AKP iktidarı döneminde en parlak dönemini yaşayan kapitalistler, derinleşen ekonomik-mali ve siyasal krizden etkilenmek bir yana servetlerini katladılar, karlarını büyüttüler.

Gerici-faşist rejim, işçi ve emekçilerden kesilen vergilerden oluşan devlet bütçesini ve İşsizlik Fonu başta olmak üzere işçilere ait fonları bir avuç sermaye sınıfına peşkeş çekmektedir. Bunun bir örneği Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı'nın sermayeye her ay milyarlarca lira tutarında dağıttığı teşviklerdir. Sarayın Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı mart ayına dair yatırım teşviki listesini geçtiğimiz günlerde Resmi Gazete'de yayımladı. Buna göre 971 şirkete toplam 40 milyar 695 milyon 139 bin 80 TL'lik yatırımları için teşvik belgesi düzenlendi. Sadece geçtiğimiz yıl Sanayi Bakanlığı'nın sermayeye 252,9 milyar liralık teşvik sağlamıştır.

Ayrıca pek çok alanda vergilerin emekçilerin sırtına bindiği dönemde kapitalistlere yönelik teşviklerin önemli bir kısmını şirketlerden vergi alınmaması anlamına gelen «KDV istisnası» oluşturdu. Yine ön plandaki teşviklerden biri de

«Gümrük Vergisi istisnası» oldu. Kapitalistlere bir başka kıyak ise, emekçilere bir gün dahi istisna yapılmayan «sigorta primine» dairdir. Çok sayıda şirkete «sigorta primi işveren hissesi» muafiyeti tanındı. Ek vergi indirimleri, yatırım yeri tahsisi gibi teşviklerin yanı sıra sermayeye yönelik yeni kıyaklardan «faiz desteği» de teşvikler listesindeki yerini almış oldu.

Pandemi döneminde işçi sınıfını açlık ile ölüm ikilemi arasında bırakan gerici-faşist rejim, sermayeyi koruyan uygulamaları hayata geçirmişti. Şimdide

aynısını yaşanan kur krizinde yapmaktadır. İhracata dayalı ekonomik modeliyle kapitalistlere koşulsuz destek sunulmakta, işçilere ise katmerli kölelik dayatılmaktadır. Ülkenin yabancı sermaye için cazip hale gelmesi için ucuz iş gücünü öne süren sarayın şefi ve avareleri, işçi ve emekçilerinin içine düştüğü açlık ve yoksulluk girdabından adeta «mutlu» olduklarını da ilan etmektedirler.

Saray rejimi, gelecek kipi kullanarak işçi ve emekçileri oyalamakta ve böylelikle gününü kurtarma derdine düş-

mektedir. Örneğin emeklinin bayram ikramiyesini son ana kadar geçirtmiş ve sonunda sarayın Çalışma Bakanı tarafından «emeklinin bayram ikramiyesini arttırsak 25 milyar mali yük olur, bu da bütçeyi çok zorlar» diyerek bütçeden emekçiye yer olmadığını bir kez daha yinelemiştir.

Kapitalistlerin demir yumruğu olan AKP iktidarı, sermayeye sunduğu teşvikleri için «istihdamı artırma» argümanına sarılmaktadır. Karşımızda çığ gibi büyüyen işsizlik sorunu varken bunun emekçileri manipüle etmek için öne sürülen koca bir yalan olduğu apaçık ortadadır. Böylelikle işçi ve emekçileri yalan ve oyalamalarla baskılamaya çalışan saray rejimi, diğer yandan kapitalistlere altın çağını yaşatmak için var gücüyle çabalamaktadır.

Kapitalistler doğası gereği kazanma ve kar hırsı nedeniyle önüne ne çıkarsa silindir gibi üzerinde geçmek gibi bir sınıf kimliğine sahiptir. Sermaye devleti ise, tüm olanaklarını onların önüne sermek için vardır. İşçi sınıfını birer uysal köle gördükleri için bu tutum daha da pervasızlaşır. Günümüzde yaşanan ise, aç gözlü kapitalistlerin ve onun dümenindeki gerici-faşist rejimin sınıf kitlelerinin sessizliğinden güç almasındadır. İşçi sınıfının sermaye diktatörlüğünün karşısına hesap sorma bilinciyle çıkmaması durumunda servet-sefalet kutuplaşmasının daha da büyüceği aşikârdır. O nedenle işçi sınıfının bir an önce üzerindeki ölü toprağı atması ve tarihten gelen sınıf bilinciyle harekete geçmesi gerekmektedir.

Anayasal haklarını kullanarak DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atma saldırısıyla karşı karşıya kalan Asen Alüminyum işçileri yaşadıkları süreci gazetemiz *Kızıl Bayrak* aracılığı ile kamuoyuna duyurdular.

Birinci işçi: İşveren yetkilileri bizlere ağır mobbing uyguluyor. Biz fabrika önünde eylemdeyken işveren içerideki işçi arkadaşlarımızı sendikadan istifaya zorluyor. Hatta sevkiyat amiri Hifisullah Kuçur, geçtiğimiz günlerde fabrika içerisinde işçi arkadaşlarımıza gözdağı vermek için tüfekte havaya ateş etti. Sordüğümüz zaman da kuşları korkutmak için ateş ettiğini söyledi. Böyle bir gerekçe

“Sadaka değil, hakkımızı istiyoruz”

olamaz. Bu kişi aynı zamanda birçok arkadaşımızı işten attıran kişidir.

İkinci işçi: 6 Mayıs günü işten atma başladı. 12 Mayıs Perşembe günü akşamı 6 olmak üzere 3 günde 70 kişi işten atıldık. “Küçülme” gerekçe gösterildi. Ama işçi alımı var. Üretimdeki arkadaşlarımızı hafta sonu bile zorla mesaiye çağırıyorlar. Gelmeyenler çıkışla tehdit ediliyor. İş yok deyip bizi işten atanlar, içerde çalışan arkadaşlarımızı 12 saat çalıştırıyorlar. “Çalışan çalışsın, çalışmayanlar çekip gitsin” diyorlar. 1 gün işe

gelmeyenlerin 2 günlüğü kesiliyorlar.

Üçüncü işçi: Ücretlerimiz düşük, 2-3 aylık mesailerimiz halen ödenmedi. Verilmeyen mesailerimizi ısrarla 3-4 kez hatırlattığımız zaman ancak ödüyorlar. Bizler sadaka istemiyoruz. Sadece hakkımızı istiyoruz.

Dördüncü işçi: İçerde çalışan arkadaşlarımızın yanımıza gelmesi engelleniyor. Çay molalarında ise kapıları kapatıyorlar.

Yoğun bir baskı ve mobbing var. İçerde çalışan arkadaşlarımızla iletişim ku-

ramıyoruz. Üretimdeki arkadaşlarımızın zorla telefonlarına bakıyorlar. E-devlet şifrelerini istiyorlar. “Sendikadan istifa edin” diyorlar. Ben içerdeki arkadaşlarıma “bunlardan, bunların baskılarından, tehditlerinden korkmayın! diye uyardığım için işten atıldım”.

Beşinci işçi: Geçen ay da hak ettiğimiz mesailerimizin neden hala ödenmediğini sordüğümüzde bir türlü muhatap bulamıyoruz. “Bizi aramayın”, “bıktık sizden”, “aceleniz ne?” vb. sözlerle karşılıyoruz. Çalışırken yıpranan, kullanılamaz hale gelen eldivenlerimizin yenilenmesini istediğimizde bile baskı ve tehditlere maruz kalıyoruz.

“Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

Sendikalaştıkları için işten atılan ve direnişlerini sürdüren Acarsoy Tekstil’deki kadın işçiler Emel Didir, Öznur Mantarcı, Dilek Dünder ve Selinay Yılmaz ile konuştuk

- Acarsoy Tekstil’de çalışma koşullarını ve sendikalaşma sürecinizi aktarır mısınız?

Emel: 15 yıllık Acarsoy Tekstil işçisiyim ve 6 yıldır da sendika üyesiyim. Acarsoy’da çok fazla sorun yaşıyorduk. Özellikle kadınlar. Ücretlerimiz çok düşüktü ve erkek işçilerden daha düşük ücret alıyorduk. Çok hızlı bir çalışma temposu vardı. Bizden sürekli daha yüksek randuman istiyorlardı. Bunun için de baskı kuruyorlardı ama özellikle kadın işçilere yönelik baskı ve tacizler çok fazlaydı. Ustalar zaten sürekli elleri-kolları havada, bağırıyorlardı. Üstümüze yürüyorlardı. Ve biz, Acarsoy’da çalıştığımız süre boyunca maruz kaldığımız baskı ve tacizlerden dolayı sendikalaşma kararı aldık. Benim sendika üyesi olduğum biliniyordu ve bunun için de mobbinge uğradım. Fazla makine baktırdılar, hafta sonu tatil yaptırmadılar ve sürekli vardiyamla oynadılar.

Bir gün ustanın biri üstüme yürüdü. Bağırды, “sen bana bağıramazsın” dediğim halde “bana bağıracağını” söyledi ve tutanak tutmakla tehdit etti. Biz de Öz İplik-İş Sendikası aracılığı ile ihtar yolladık. Sonra beni personelden çağırdılar. Bana “Emine Bulut” cinayetini örnek gösterdiler. “Bu zamanda herkes her şeyi yapabilir, bağıra da bilir, kese de bilir” diyerek cinayeti normalleştirdiler ve benim de başıma gelebileceğini ima ettiler.

HAKSIZLIKLARA, BASKILARA VE TACİZLERE KARŞI ÇIKTIĞIMIZ İÇİN İŞTEN ATILDIK!

- Acarsoy’da sendikal süreç, 6 yıl öncesine dayanmasına rağmen, sendikal örgütlenme ocak ayı zamlarından sonra ivmelendi? Neler yaşandı?

Dilek: Ocak ayında, asgari ücrete “yüksek bir zam” yapılmış olabilir ama alışveriş yaptığımızda her şeye %300 zam geldiği için yapılan zamlar eridi. Bizimle aynı işi yapan, fakat bizden daha iyi koşullarda çalışan ve daha iyi ücretler alan sendikal fabrikaları örnek alarak sendikalaşmak istedik. Daha iyi şartlarda, insan onuruna yakışır bir şekilde çalışıp ve

yaşamak istedik. Zam taleplerimizi yetkili kişilere ilettik. Bizimle bir toplantı düzenlendiler. Toplantıda bize söyledikleri tek şey şuydu: “Mutluluğu Acarsoy’da arayın, dışarıda aramayın”. Acarsoy’da mutlu değildik! Biz de o yüzden mutluluğu dışarıda, “sendikada” aramaya başladık.

- İlk işten atılan sensin Selinay... Süreci özetler misin?

Selinay: Ben 5,5 aylıkken işten atıldım. Ben girdiğimde içeride sendikalaşma çalışması vardı. Ancak az önce dediğimiz gibi ocak zamlarından sonra sendikalaşma belirgin şekilde hızlandı. Kıdemli çalışanlar bile yeni işe giren çalışanlardan daha az zam aldılar. Bu durum bile haksızlıklar konusunda farkındalık yarattı. Bu nedenle hepimiz sendikalaşma kararı aldık. İlk önce ben işten çıkarıldım. Direnişin başlangıcında ben vardım. Ben çıkarıldıktan hemen sonra fabrikanın önünde direnişe başladık. Baskı o kadar artmış ki, o sırada daha önce içeride olan ablamın dediği gibi 2 işçi yan yana gelemiyormuş. Yanımdaki Dilek ablanın (o da direnişimizde) ustası lavabodan çıkartmış kendisini. Böyle haksızlıklara, baskılara ve tacizlere karşı biz sendikalaştığımız için işten atıldık. Biz anayasal hakkımızı kullandık. Biz haklıyız ve davamıza sonuna kadar sahip çıkacağız.

- Öznur, sen de gecenin bir yarısı, Emel’le birlikte işten çıkarıldın. İşten çıkarılma sürecini aktarır mısın?

Öznur: Selinay arkadaşın dediği gibi bizi kimseyle konuşturuyorlardı. Yemeğe giderken bile konuşturuyorlardı. Usta üzerimizde çok baskı kurdu. Korkudan kimse kimseyle konuşmuyordu ve içerde korku artmıştı. 25 Mart günü (dışarıda basın açıklamasının yapıldığı gün) 3-11 vardiyasındaydık. Saat: 09,45’te Emel arkadaşımız işten çıkartıldı. Ben onu görmedim. Usta yanıma gelerek “seni güvenlikten çağırıyorlar” diyerek apar-topar beni üretim alanından çıkardı. Önüme 3 tutanak koydular. 25-2. maddeden apar-topar işten atıldım. Şimdiye kadar ne benim ne de arkadaşlarımızın hiçbir tutanağı yokken...

Basın açıklamasının olduğu akşamı bizi işten çıkardılar. Özel eşyalarımı alma izin vermediler (sonradan özel eşyalarım geldi). Hiç kimseyle konuşturmadılar. Servise bindirmediler. O akşam Emel arkadaşım ile beraber apar-topar işten çıkarıldık. Ertesi gün de aynı maddeden Dilek arkadaşımız çıkartıldı.

Dilek: Çıkışımız aynı gün onaylanmış ama cuma benim izin günüm olduğu için, cumartesiye sarkmış benim çıkarılmam.

SEN-BEN DEĞİL, BİZ OLDUK!

- Selinay’ın atılmasından bu yana direnişiniz 57. gününde. Talepleriniz nelerdir?

Dilek: İşimize geri iade edilmek. Sendikal haklarımızın tanınması. Haksız bir

şekilde işten çıkarıldık. Arkadaşlarımıza sataştığımız ve huzur bozduğumuz söylendi. Tam aksine, hiçbirimizin hiçbir arkadaşımızla en ufak bir sorunu dahi yoktu. Üzerimize atılı iftiharların kaldırılmasını, işimizin geri verilmesini ve sendikal haklarımızın tanınmasını talep ediyoruz.

- 57 gündür kapı önünde direniştesiniz. Nasıl görüyorsunuz süreci...

Selinay: Bu sürecin en başından beri hepimiz anladık ki birlikten kuvvet doğar. Tek başımıza bir gücümüz vardı, ama birlikte olunca ne kadar güçlü olduğumuzu gördük. O yüzden birlik olup asıl güçlü olanın kim olduğunu göstermek istedik.

Dilek: Biz, basın açıklamasının yapıldığı gün misilleme olarak işten çıkartıldık. “Bakın, biz sendikal faaliyet yürüten öncülerin işine son verdik. Siz de sendikaya üye olmaya devam ederseniz, sonunuz bu olur” mantığıyla bizi çıkardılar.

Bizim de korkup işten atıldığımız için susup oturmamızı beklediler. Ama tam aksine biz, sen-ben değil, biz olduk! 4’ümüz birbirimize kentlendik. Her gün fabrika önünde bıkmadan, usanmadan, büyük bir azimle ve kararlılıkla, umutla direnmeye devam ediyoruz. Direnişe de devam edeceğiz.

- Aynı zamanda bu süre içinde Bursa’daki emek güçleri, ilerici ve devrimci güçler de yanınızdaydı...

Dilek: Bizim sürekli yanımızdaydılar.

Yanımıza gelmeseler de bazen dışardan bakıldığında kapının önünde 4 kişi gözüksün de arkamızda yüzler ve binler var. O kadar çok insanın desteği var ki arkamızda. Onlar olduğu sürece biz daha güçlüyüz. Her zaman yanımızda geldiler, fabrika önünde bizimle birlikte direnişte oldular. Hazırladıkları ve düzenledikleri programlarda bize yer verdiler. Canıgönülden bizimle birlikte oldular. Onların kalplerinin bizimle birlikte attığını ve bizi çok iyi anladıklarını hissedebiliyoruz. Onların desteği sayesinde gücümüze güç kattık. Umudumuza umut kattık, direnmeye devam edeceğiz.

- Bu süre zarfında etkinliklere, eylemlere katıldınız. Ancak en güzel buluşmalardan biri enerji işçileriyle olan buluşmanızdı. Bunu da aktarırmısınız?

Dilek: EnejiSA'da işten çıkarılan enerji işçileri Ankara'dan İstanbul'a yürüyüş düzenlemişti. Bursa'da Kent Meydanı'nda bir basın açıklaması olacağını duyduk. Onların da aynı bizim gibi işlerine son verilmişti sendikal hakları yüzünden... Bunu duyar duymaz gidip hemen onlara destek vermek istedik. O gün basın açıklamasına katılarak onlarla yan yana, omuz omuza durduk. Bunun hemen akabinde ertesi gün, bizim fabrikanın önünde basın açıklamamız vardı. Onların da Koaceli'nde basın açıklaması planları vardı. Rotalarını değiştirerek yanımıza geldiler. Bizi o kadar mutlu ettiler ki, ina-

namazsınız. Onları görünce doğru yolda olduğumuzu bir kere daha anladık. Kendimizi çok daha güçlü hissettik. Sağolunlar.

İŞÇİNİN GÜCÜNÜ FARKETTİK!

- 1 Mayıs'a da katıldınız, nasıl geçti

1 Mayıs...

Selinay: 1 Mayıs için şunu söyleyebilirim; biz ordaydık ve ön saflardaydık.

Hangi sendikadan olduğumuza bakmadan, kadın-erkek ayırmadan, herkesin bir arada olunca işçinin gücünün nasıl görkemli olduğunu anladık. Ve orada hepimiz birlik olduk, haklarımızı tekrar alanlarda savunduk. 1 Mayıs bizim için gayet güzel geçti. Hepimize geride güzel anılar bıraktı.

- Direniş kararlılığınız devam ediyor. Son olarak kamuoyuna çağrınız nedir?

Dilek: Direnişimizin ilk gününden iti-

baren emek güçleri hep yanımızdalar. Başta sendikamız olmak üzere tüm emek dostlarına ve kurumlara sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz. Bizler taleplerimiz karşılanana kadar direnmeye devam edeceğiz. Direnişimiz devam ettiği sürece tüm emekçi dostlarımızdan desteklerinin devamını bekliyoruz.

Selinay: Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

KIZIL BAYRAK / BURSA

Katliamın 8.yılında madenciler anıldı

Soma Katliamı'nın 8. yıl dönümünde yaşamını yitiren madenciler Antalya, Bursa, Ankara, İzmir, İstanbul ve Soma'da yapılan eylemlerle anıldı. İş cinayetlerine ve iş "kazaları"na dikkat çekilen eylemlerde katliamın sorumlularının dışarda davanın iki avukatının tutuklu olduğu vurgulanarak mücadele çağrısı yapıldı.

Antalya Emek ve Demokrasi Güçleri'nin Attalos Heykeli önünde eylem yaptı.

İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri, Soma Katliamı'nın yıl dönümünde katledilen madencileri anmak için basın açıklaması düzenledi. Mimarlık Merkezi önünde gerçekleştirilen Adalet Nöbeti'nde yapılan anmada Emek ve Demokrasi Güçleri adına açıklama yapan KESK Dönem Sözcüsü Necip Vardar Soma'da yaşanan iş cinayetinin üzerinden 8 yıl geçmesine rağmen adalet sağlanamadığını ifade etti.

İstanbul'da da TMMOB önünde gerçekleştirilen Adalet Nöbeti'nde Soma'da yitirilenler anıldı.

Soma Emek ve Demokrasi Güçleri öğretilenevi önünde bir araya gelerek Madenci Anıtına kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Soma, Hendek, Çorlu tren katliamında yakınlarını kaybeden ailelerin

de katıldığı eylem saygı duruşu ile başladı. Ardından dava avukatlarından ve Gezi Davası'ndan tutuklanan Can Atalay ve tutuklu Avukat Selçuk Kozagaçlı'nın mesajları okundu. Hendek havai fişek fabrikası patlamasında abisini kaybeden Mervener Yılmaz ise yaptığı konuşma

ANKARA'DA SOMA ANMASI

Soma Katliamı'nın 8. yılında Ankara İşçi Meclisi ve Sincan İşçi Birliği katliamı teşhir eden çalışmalar gerçekleştirdi. Sincan'da sabah servis güzergahlarına "Bugün günlerden Soma, unutma unutturma!" ve "Soma katliamdır, unutma unutturma!" şiarlarının olduğu dövizler bırakıldı. Dövizlerin önlerine de kömür koyuldu. Mamak'ta ise Ankara İşçi Meclisi sabah servis noktalarına aynı şiarlarla dövizleri ve kömürleri bırakarak emekçilere gün içinde yakalarına takmak için kokart dağıttı.

İşçi Kültür Evi ise sözü müziği kendisine ait olan Soma isimli eseri video kayıt ile kendi sayfasından paylaşarak

emekçilerle buluşturdu.

18.00'da Tekmezar Hacı Bektaş Veli Parkı'nda eylem gerçekleştirildi. Ankara İşçi Meclisi, BDSP, Birleşik İşçi Kurultayı, Devrimci Parti, EHP, Karala ve Partizan'ın ortak yaptığı eylem alkış ve sloganlarla başladı. Yapılan açıklamada şu ifadelerle yer verildi:

"Madenlerde ölüm işin fitratında yok ama sömürü düzeninin fitratında açlık, sefalet ölüm var, işçi katliamları var. Bu sömürü çarkını durduracak olan ise bizleriz. İş cinayetlerinde katledildiğimiz, insanca yaşayabileceğimiz ve çalışabileceğimiz koşullar ancak bizlerim mücadelesi ile mümkündür."

Grup Yorum'un madenciden parçası çalınarak kısa bir müzik dinletisi yapıldı. "Bugün günlerden Soma! Unutma, unutturma!" ve "Soma katliamdır! Unutmayacağız! Affetmeyeceğiz!" yazılı kokartlar parktaki emekçilere dağıtılarak eylem sonlandırıldı.

BURSA'DA SOMA ANMASI

Bursa'da TMMOB, BTO, KESK, DİSK ve TÜMTİS'in çağrısıyla BAOB'da yapılan basın açıklamasında Soma'da yaşamını yitirenler anısına saygı duruşu ile başladı. Ardından yapılan açıklamada kar ve rant uğruna 301 madencinin yaşamını yitirdiği, bu yaşananın iş kazası değil, cinayet olduğu vurgulandı. Açıklamada şunlar söylendi:

"Aradan geçen 8 yıl içinde Soma Faciası sadece bir maden felaketinin değil, aynı zamanda bir hukuk felaketinin de adı haline gelmiştir. Dava süreci boyunca yaşananlar ve mahkemenin verdiği karar sonucunda, faciada kaybettiğimiz 301 madencinin acısı üzerine, adaletsizlik ve haksızlık duygusunun derin üzüntüsü da eklenmiştir."

Açıklamanın devamında Soma katliamının sorumluları dışarıdayken, acılı ailelerin gönüllü avukatlığını üstlenen Can Atalay ve Selçuk Kozagaçlı'nın cezaevinde olmasının, hukukun içinde bulunduğu içler acısı durumun göstergesi olduğu ifade edildi.

Basın açıklamasının ardından TÜMTİS ve Bursa Barosu adı konuşmalar yapıldı.

KIZIL BAYRAK / ANKARA-BURSA

Gençlik hareketi ve parti

Gençlik hareketi son yıllarda kesintili de olsa belli mücadele ve direnişler üzerinden kendisine yol açmaya çalışıyor. Bunun en yakın örneği, geçtiğimiz yılın başında kayyım rektör atamasına karşı başlayan ve hızla gençlik kitlelerinin ilgi odağı haline gelen Boğaziçi Direnişi oldu. Direniş süreci içerisinde sönümlenip kendi sınırlarına çekilse de, bu yılın başında yaşanan ve birçok kent ve okula yayılan barınma-yurt eylemleri, yemekhane boykotları, gençlik içerisinde önemli mücadele dinamiklerinin yerli yerinde durduğunu göstermektedir.

OKUL MERKEZLİ ÇALIŞMA VE BOĞAZIÇI DENEYİMİ

Başlı başına Boğaziçi süreci dahi, gençlik mücadelesinin güncel sorunlarına ve imkanlarına fazlasıyla ayna tutmaktadır. Dolayısıyla, gençlik hareketinin bu yakın dönem deneyimi bir dizi yönüyle irdelenmeli, yeni dönem gençlik mücadelesi için somut sonuçlar ve görevler çıkarılmalıdır.

Boğaziçi Üniversitesi, gençlik hareketinin ve akademik mücadelenin önemli merkezleri arasında yer alıyor. Bu noktada, akademi bileşeninin okul merkezli örgütlenme zeminlerine ve kendi sınırları içinde de olsa belli mücadele dinamiklerine sahip olması, önemli bir etken olarak öne çıkıyor. Okulda öğrencilerin bir araya geldiği, kendisini ifade ettiği bir dizi kol-kulüp faaliyetleri ve siyasal öznelerin yer aldığı topluluk çalışmaları bulunuyor. Yakın geçmişte Dayanışma, bugünlerde ise Meclis üzerinden tanımlanan birleştirici oluşumlar ise Boğaziçi açısından bir başka önemli olanak.

Direniş öncesi tüm bu zeminler, dinci-faşist rejimin Boğaziçi'ni hedef alan saldırıları ve kuşatması karşısında hareketli bir yapıya sahipti. Bir başka ifade ile saldırılar karşısında üniversite içerisinde dinamik bir süreç işliyordu. Bütünlüğü üzerinden bu tablo, direnişin bir ön süreç dayandığını, okul merkezli önemli dayanaklara sahip olduğunu ortaya koymaktadır. Kayyım saldırısı karşısında ortaya konan refleks ve gelişen eylemlerde Boğaziçi'nin sürükleyici bir merkez konumuna yerleşmesinin gerisinde de bu imkanlar yer almaktadır.

Bu açıdan Boğaziçi Direnişi'nden çıkarılması gereken ilk sonuç, özellikle

gençlik hareketinin merkezi konumunda olan üniversitelerde, okul içerisindeki örgütlenmelerin ne denli önemli bir yer tuttuğudur. Zira, kol-kulüp, topluluk, dayanışma, meclis vb. özgün ve zengin örgütlenme zeminleri olmaksızın bir mücadelenin ya da direnişin soluklu olması, öne çıkması ve giderek odak haline gelmesi mümkün değildir.

Bu elbette tüm üniversite merkezli mücadeleler için geçerlidir. Fakat gençlik hareketinin taşıyıcı kolonları olarak öne çıkan ODTÜ, Boğaziçi, İÜ gibi üniversitelerde bu türden oluşumların ne denli kritik bir öneme sahip olduğunu son direniş deneyimi üzerinden bir kez daha görmüş bulunuyoruz.

GENÇLİK HAREKETİNİN ÖNDERLİK SORUNU

Boğaziçi süreci gençlik hareketi açısından bir başka gerçeğe daha ayna tutmuş bulunuyor. Gençlik hareketinin kolektif-politik bir önderlikten yoksun olduğu gerçekliğidir bu. Her ne kadar Boğaziçi'nde okul merkezli oluşumlar direniş öncesinde ve sonrasında önemli birer dayanak rolü oynamış olsa da, toplam gençlik hareketinin örgütlenme ve mücadele düzeyindeki geriliği ve merkezi bir kolektif önderlikten yoksun oluşu, direnişin ilerletilmesinin önündeki en büyük zafiyetlerden biri oldu.

16 EKİM Sayı: 323

Gençlik hareketi ve partinin gençlik çalışması

Gençlik hareketi son yıllarda kesintili de olsa belli mücadele ve direnişler üzerinden kendisine yol açmaya çalışıyor. Bunun en yakın örneği, geçtiğimiz yılın başında kayyım rektör atamasına karşı başlayan ve hızla gençlik kitlelerinin ilgi odağı haline gelen Boğaziçi Direnişi oldu. Direniş süreci içerisinde sönümlenip kendi sınırlarına çekilse de, bu yılın başında yaşanan ve birçok kent ve okula yayılan barınma-yurt eylemleri, yemekhane boykotları, gençlik içerisinde önemli mücadele dinamiklerinin yerli yerinde durduğunu göstermektedir.

Okul merkezli çalışma ve Boğaziçi deneyimi

Başlı başına Boğaziçi süreci dahi, gençlik mücadelesinin güncel sorunlarına ve imkanlarına fazlasıyla ayna tutmaktadır. Dolayısıyla, gençlik hareketinin bu yakın dönem deneyimi bir dizi yönüyle irdelenmeli, yeni dönem gençlik mücadelesi için somut sonuçlar

ve kuşatması karşısında hareketli bir yapıya sahipti. Bir başka ifade ile saldırılar karşısında üniversite içerisinde dinamik bir süreç işliyordu. Bütünlüğü üzerinden bu tablo, direnişin bir ön süreç dayandığını, okul merkezli önemli dayanaklara sahip olduğunu ortaya koymaktadır. Kayyım saldırısı karşısında ortaya konan refleks ve gelişen eylemlerde Boğaziçi'nin sürükleyici bir merkez konumuna yerleşmesinin gerisinde de bu imkanlar yer almaktadır.

Bu açıdan Boğaziçi Direnişi'nden çıkarılması gereken ilk sonuç, özellikle gençlik hareketinin merkezi konumunda olan üniversitelerde, okul içerisindeki örgütlenmelerin ne denli önemli bir yer tuttuğudur. Zira, kol-kulüp, topluluk, dayanışma, meclis vb. özgün ve zengin örgütlenme zeminleri olmaksızın bir mücadelenin ya da direnişin soluklu olması, öne çıkması ve giderek odak haline gelmesi mümkün değildir.

Bu elbette tüm üniversite merkezli mücadeleler için geçerlidir. Fakat gençlik hareketinin taşıyıcı kolonları olarak öne çıkan

Üniversitelerde o gün için Dayanışma formunda oluşan yerel çalışmalar ise, gençlik mücadelesinin toplamda ihtiyaç duyduğu sorumluluklardan ve konumdan hayli uzak bir tabloya sahipti. Hızla toplumun ve gençlik kitlelerinin ilgi odağı haline gelen direnişin gerisin geri Boğaziçi'ne hapsolmesinde de, yine bu zafiyet belirleyici bir rol oynadı. Direnişi önceleyen süreçte dinamik bir tabloya sahip olan Boğaziçi merkezli örgütlenmeler dışta tutulursa, hareketin etkisiyle ve çoğu da direniş sönümlenirken oluşan Dayanışma çalışmaları, kendi zemininden kopuk ve politik gençlik örgütlerine daralan bir tabloya sahipti.

Harekete geçen gençlik kitlelerine önderlik edebilecek güçler elbette politik gençlik örgütlenmeleri olabilirdi. Fakat son deneyim bir kez daha gösterdi ki, gençlik örgütlerinin neredeyse tamamı hareketi birleştirecek, ileri taşıyacak konum ve misyondan hayli uzak bir tabloya sahipti. Dahası, ufku kendinden menkul birçok gençlik örgütü gelişen mücadelenin arkasında sürüklendi. Gençlik hareketinin genel ihtiyaçlarından çok kendi önceliklerini esas alan bir tutumla hareket etti. Hal böyle olunca, birakalım direnişe önderlik etmeyi, zaman içerisinde bozucu-dağıtıcı birer etkene dönüştüler.

Bu noktada genç komünistlerin direnişi birleştirme, ileri taşıma ve kolektif

önderlik mekanizmaları yaratma konusunda ortaya koyduğu ısrarlı çaba ve müdahaleler ise yetersiz ve karşılıksız kaldı.

Boğaziçi deneyimi, yeni dönemde gelişecek gençlik mücadeleleri ve birleşik, kitlesele, devrimci bir gençlik hareketi yaratma iddiası bağlamında, politik-pratik önderlik mekanizmalarının ne denli kritik bir öneme sahip olduğunu bir kez daha doğrulamış bulunuyor. Başta genç komünistler olmak üzere, gençlik mücadelesine sorumluluk duyan, tüm çalışmalarını politik, kitlesele, birleşik ve devrimci bir gençlik hareketinin önünü açma bakışıyla örgütleyen gençlik örgütlerinin, önümüzdeki süreçte kendi sorumluluklarına, misyon ve iddialarına bu geniş çerçevede bakabilmesi ise önemli bir yerde duruyor.

İçinden geçmekte olduğumuz dönemde gelişme potansiyelleri iyice artan gençlik hareketinin ihtiyaç duyduğu kolektif-politik önderlik mekanizmalarını yaratmak ve bunun şimdiden zeminlerini oluşturmak güncel bir sorumluluk durumunda. Bunun kendiliğinden başarılamayacağı ise açık. Dolayısıyla yeni dönemde gerek genç komünistler gerekse politik gençlik örgütleri, somut hedefler doğrultusunda okul odaklı çalışmayı güçlendirip yaygınlaştırarak ve politik önderlik niteliğini-mekanizmalarını sistemli olarak geliştirerek, bu iddia ve misyonun

Partinin gençlik çalışması

hakkını verebilirler ancak.

BİR ARA DENEYİM: BARINMA-YURT EYLEMLERİ

Geçtiğimiz eğitim-öğretim dönemi, pandemi-kriz ikilisinin biriktirdiği ağır sorunlarla birlikte açıldı. Üniversite gençliğinin temelde eğitim alanı olmak üzere, geçinme, barınma, beslenme ulaşım vb. bir dizi alanlarda yaşadığı sorunların görülmemiş boyutlara ulaştığı bir tabloda, bir buçuk yılın ardından yüz yüze eğitim sistemine geçildi.

Verili koşulları önden değerlendiren genç komünistler ve birçok gençlik örgütü, açılış sürecinde öne çıkması kaçınılmaz olan barınma-yurt sorununu merkezine alan çalışma ve eylemler örgütlediler. Bu konuya girmeden önce, okulların açılmasıyla birlikte İstanbul gibi metropol kentlerden Kürt illerine değin birçok ildeki üniversitelerde-yurtlarda, barınma sorunu üzerinden kendiliğinden tepki eylemlerinin yaşandığının altını çizmek gerekiyor. Üniversite kampüslerinde ve yurtlarda yetersiz, niteliksiz ve yüksek ücretli barınma koşullarına karşı yapılan eylemler, yine yemekhane zamlarına ve yetersiz-niteliksiz beslenme koşullarına karşı gelişen tepkiler, üniversite gençliğinin genelinde ciddi bir öfke birikiminin göstergesi oldu.

Bu öngörülebilir duruma rağmen, gençlik örgütlerinin eylem çizgisi ve pratiği, gençlik kitlelerinin genelini kucaklamaktan uzak, dar grupçu ve okul merkezli konumlanıştan yoksun bir tabloya sahipti. Parklarda ya da belli merkezlerde aynı talepler üzerinden fakat farklı gençlik örgütleri tarafından başlatılan nöbetler, üniversite gençliğinin barınma sorununu toplumun gündemine taşıması bakımından anlamlı oldu. Fakat bu eylemler dağınık, okul merkezlerinden kopuk ve gençlik kitlelerini birleştirecek bir eksen den yoksundu. Bir tarafta üniversitelerde ya da yurtlarda kendiliğinden patlak veren görece kitlesel eylemler yaşanırken, öte tarafta kent merkezlerinde öğrenci gençlik örgütlerine daralmış nöbet eylemleri sürdürüldü. Gençlik kitleleri ile birleşemeyen bu eylemli süreçler, kısa bir zaman diliminin ardından sönümlenip, sonlandırıldı.

Barınma süreci, gençlik mücadelesi bağlamında, ajitasyon-propaganda faa-

liyetinden eylem-etkinlik hattına kadar toplam mücadelenin gençlik kitlelerinin içerisinde kurulmasının önemini bir kez daha ortaya koydu. Bu denli yakıcı ve yaşamsal sorunların üniversite gençliğini derinden etkilediği, dahası tepkisini ve öfkelerini açığa çıkardığı koşullarda, gençlik kitleleri ile bütünleşmenin imkanlarının her geçen gün arttığını ayrıca gösterdi.

GENÇLİK HAREKETİ VE PARTİNİN GENÇLİK ÇALIŞMASI

Toplam gençlik çalışmamız üzerinden öne çıkan en büyük zaafiyet alanı, süreç içerisinde çok sınırlı kentlere ve üniversitelere daralmış olan faaliyet tablosunun hala daha aşılamamış olmasıdır. Gençlik çalışmamızın devam ettiği alanlarda ise, gençlik hareketinin dinamosu konumunda olan okullarla ilişkilenecek, çalışmayı bu okullara taşımak ve yerleşik hale getirmek konusunda belirgin bir zorlanma yaşanmaktadır. Son dönemde belli yüklenmelerle kimi anlamlı ilk adımlar atılmış olsa da, henüz bunlar güvenceden ve kalıcı zeminlerden yoksundur.

Öte yandan, bugünkü çalışma ve faaliyet kapasitemiz göz önüne alındığında, gerek kendi çalışmasına gerekse gençlik hareketinin geneline dönük politikalar üreten bir gençlik merkezinin bulunması ise önemli bir olanaktır. Elbette bu alanda da belli zorlanmalar ve sorunlar yaşanmaktadır. Fakat her şeye ve mevcut darlığa rağmen, gençlik mücadelesinin toplamını esas alarak dönemsel çalışmanın hattını belirleyen, araçlarını tanımlayan, gençlik kitlelerine dönük talep

ve formülasyonlar oluşturan bir merkezi çalışma devam etmektedir.

Bu alanda yaşanan zorlanma ve aksamların gerisinde ise gençlik merkezinin niteliksel yetersizliklerinin yanı sıra, gençlik çalışmasının darlığına da bağlı olarak, yerellerden ve parti örgütlerinden gereğince beslenememesi yer almaktadır.

Merkezi ve yerel planda gençlik çalışmamızın darlığını kırıp yeni alanlara, kentlere ve üniversitelere doğru genişlemesi sorunu ise, dar anlamda gençlik güçlerinin çabası ile başarılamayacak kapsamda bir sorun olarak önümüzde durmaktadır. Dolayısıyla, gençlik çalışmasındaki mevcut darlığı kırma sorumluluğunu salt gençlik çalışmasının güçleri üzerinden tanımlamak ve onların yapacakları sınırında ele almak büyük bir yarınlığı olacaktır. Bu sorumluluk her şeyden önce toplam parti örgütünün önünde durmaktadır.

Bu konuda partinin önünde duran ve hala da güncelliğini koruyan sorumluluklar, partimizin V. Kongresi'nde (2015) aşağıdaki başlıklar üzerinden ortaya konulmuş, onu izleyen VI. Parti Kongresi'nde (2018) de bu sorumlulukların altı bir kez daha önemle çizilmiştir:

"- Kongre sonrası dönemde tüm il komiteleri ve alt bölge komiteleri, sınıf çalışmasının yanı sıra gençlik çalışmasına yönelik özel bir yoğunlaşma içerisine girebilmelidir. Bu alana ilişkin özel olarak güç ayırmalı ve somut bir planlama yapabilmelidir.

- Halihazırda potansiyel olarak kazanılmış ve çalışmamıza katılan güçlerle çok yönlü olarak ilgilenmelidir.

- Yerel parti örgütleri tarafından sistematik biçimde ve somut bir plan dahilinde gençlik güçleri parti çizgisi temelinde çok yönlü olarak eğitilmelidir.

- Gençlik çalışması etrafında şekillenen yeni güçleri devrimci kimlik ve iddia planında güçlendirerek devrim davasına kazanabilmek için, yerel parti örgütleri hedefli bir şekilde bu güçlerin devrimcileşme süreçlerine yoğunlaşabilmeli, gerekli her durumda bire bir ilgilenebilmelidir.

- Tüm bunlarla birlikte, komünist gençlik çalışmasının olduğu tüm yerlerde yerel gençlik komiteleri kurma hedefi ile hareket edilmelidir. Bu adımların atıldığı koşullarda merkezi gençlik komitesinin genişletilmesi ve her yerel tarafından temsile edilmesi olanakları da doğacaktır.

Yukarıda tanımlanan hedeflere asgari oranda ulaşıldığında, parti çalışmasının tüm alanlarını kesen bir gençlik yapılandırması inşa etmenin önkoşulları oluşacaktır."

Buradan da anlaşılacağı üzere, önümüzdeki süreçte gençlik çalışmamızın verili darlığını aşip yeni bir düzeye sıçraması, parti örgütlerinin bu konuda ortaya koyacağı irade ve çabaya bağlıdır. Toplam parti örgütlerimiz sorunu bu açıklıkta ele almalı, gerek gençlik hareketi içerisinde sürükleyici bir konum üzerinden yer edinmek, gerekse partiye yeni kadro adayları kazandırmak hedefiyle hareket etmelidir. Zira başarılı bir gençlik çalışması partimizin yakıcı bir şekilde yaşadığı kadro sorununun da asgari oranda çözüme kavuşmasının olanaklarını yaratacaktır.

İçinde bulunduğumuz koşullar, gençlik kitleleri içerisinde büyüyen hoşnutsuzluk ve tepki bunun imkanlarını her geçen gün olgunlaştırmaktadır. Burada yapılması gereken şey hem çalışmamızın sürdüğü alanlarda hem de henüz gençlik alanına adım atmadığımız kentlerde somut bir plan doğrultusunda hedefler belirlemek, bu hedeflere yoğunlaşacak güçleri saptamak ve sistemli olarak gençlik içerisinde çalışma yürütmektir.

(WWW.TKIP.ORG 'DA YER ALAN EKİM, SAYI 32, MAYIS 2022 SAYISINDAN ALINMIŞTIR...)

Faşizmin yenilgisinin 77. yılı...

Emperyalist yayılmacılığın tarihsel sürekliliği

A. Eren

Emperyalist güçler oluşan yeni ekonomik, siyasi ve askeri güç dengeleri üzerinden dünyayı yeniden paylaşmak için her yol ve yönteme başvurmaktadır. Savaşlar bu emperyalist yayılmacı mantığın en yıkıcı ürünüdür. Savaşı izlenen yanlış politikaların ürünü olarak sunmak yalnızca ideolojik bir aldatmacadır.

Eşitsiz gelişme kapitalist sistemin temel bir yasasıdır. Bu eşitsiz gelişme nedeniyle, dünyayı çoktan paylaşmış olanlar ile kendi "paylarını" isteyen yeni yükselen güçler arasında şiddetli bir rekabet başlar. Emperyalistler, yeniden paylaşım için emperyalist savaştan başka bir çıkış yolu bulamazlar. Bozulan "denge"yi yeniden kurmanın tek yolu budur. Ve iki kez dünyanın bu şekilde yeniden paylaşılmasını zorlayan Almanya olmuştur.

19. yüzyılın sonlarında Alman dış politikasının temel eksenini "Batı ve Orta Avrupa'nın tüm devletlerini Rusya'ya karşı birleştirmek", böylece ekonomik ve siyasi yayılmacılığı meşrulaştırmaktı. Friedrich Ratzel, o yıllarda formüle ettiği "yaşam alanı" (Lebensraum) kavramı ile sürekliliği olan bir mücadele eksenini tanımladı. Bu kavram ilk kez onun tarafından, daha sonra Nazilerin kullandığı çerçevede formüle edilmişti. Almanların pusulası Doğu'yu gösteriyordu! Bu argüman temelinde Doğu'ya yayılma, bugüne kadar Alman sermayesinin temel mantığını şekillendirdi.

Bu amacı gerçekleştirmek için, Doğu ve Güneydoğu Avrupa'da Almanya'nın üstünlüğünü sağlayan ve güvenceleyen ülkeler gerekiyordu. Rusya'nın sınır bölgelerindeki ülkeler üzerinden etki alanı oluşturmak bu yüzden uzun bir geçmişe sahipti.

Alman emperyalizminin Birinci Dünya Savaşı'nda askeri yolla Avrupa'da hakimiyet elde etmek çabası başarısız oldu. Weimar Cumhuriyeti döneminde, ekonomik olarak "büyük alan" yaratma, siyasi olarak "Avrupa"yı oluşturma temel amaç olarak tanımlanmış, Afrika ve Asya ise "tamamlayıcı alanlar" olarak sınıflandırılmıştı.

Reichsbank başkanı Hjalmar Schacht, aynı zamanda dönemin Alman ekonomi bakanı ve faşizmin öncüsüydü ve 7 Aralık 1930'da açıktan şu talepte bulunuyordu: "Alman halkına dünyada yeniden 'yaşam

Bugün emperyalist savaşa karşı tutum almak ve burjuva gericiğinin sosyalizmin her türlü kazanımına karşı başlattığı çok yönlü saldırıya karşı koymak tarihsel öneme sahiptir. Faşizme karşı zaferin 77. yıldönümü anılırken, çok ağır bedeller ödenerek yürütülen bu büyük mücadelenin kızıl bayraklar altında verildiği gerçeği unutturulmamalıdır. Faşizmi ve savaşları kökünden yok edebilmek için, gerçek bir barış ve özgürlükler dünyası demek olan sosyalizm tek çıkış yoldur.

alanı' verin." Nürnberg'de savaş suçlusu olarak yargılanan Schacht, daha sonra beraat ederek ölümüne kadar normal yaşamını sürdürdü.

Şansölye Heinrich Brüning 1930'da Almanya'nın "yaşam alanı" ihtiyacını aynı mantık çerçevesinde formüle ediyordu:

"Avrupa'da adil ve kalıcı bir düzen koşullarını sağlamak için Almanya'nın yeterli doğal yaşam alanına sahip olması gerekiyor."

Bu emperyalist yayılmacı hedefleri gerçekleştirebilmek için ise bir iktidar gücüne ihtiyaç vardı: Faşistler!

1920'lerin ortalarında Hitler, Mein Kampf'ında (Kavgam), Ostpolitik'e (Doğu politikası) özel bir yer ayırarak, "Lebensraum" ("yaşam alanı") planını detaylandırdı. Alman tekellerine bu planı hayata geçirmek için hazır olduğunu açıklıyor, Alman halkının "hakkı olan 'Lebensraum'u güvence altına almak" misyonunu

üstleniyordu.

Öncelikli hedef Rusya idi, zira Alman halkının "yaşam alanı" bu sahaydı. Alman emperyalizmi "Doğu politikası" ve "yaşam alanı" kavramını sadece Sovyetler Birliği ile de ilişkilendirmiyor, bugün Ukrayna'ya askeri destek sunan diğer komşu ülkeleri de kendi "yaşam alanı" olarak görüyordu.

Alman tekeli sermayesinin bugün Ukrayna savaşında oynadığı sinsi rol, militarizmin dış politikada tek geçerli yol olarak sunulması ve halkın önemli kesiminin ideolojik olarak manipüle edilmesi büyük bir tehdit oluşturmaktadır. Alman militarist aygıtının giderek daha da güçlenmesi, Avrupa'da güç olma yolunda atılan adımlar Almanya'nın ötesinde, yeni paylaşım savaşlarının taşlarının yeniden döşenmesi anlamına geliyor. Tarihe ve gelişmelerin ortaya çıkardığı sonuçlara bakıldığında, Almanya'nın yeniden sahneye yerini alma doğrultusunda attığı

adımlar küçümsenemez.

Son çeyrek yüzyıl içinde Almanya bir kez daha Avrupa'da merkezi bir güç ve ötesinde küresel çıkarları olan bir emperyalist güç haline geldi. Avrupa'nın kalbinde birleşmiş bir Almanya, "soğuk savaş"ın kazananlarındandı. Alman dış politikası yavaş yavaş bağımsız hale geldi.

1989 öncesinde Almanya'nın dış politika ilkesi, tek başına hareket etmekten kaçınmak, ittifaklar (Avrupa Birliği, NATO veya BM) çerçevesinde hareket etmektir. Bugün ise artık tüm yayılmacı hevesleriyle yeniden sahnede yerini almış bulunuyor. 2008 mali krizinden bu yana, Alman burjuvazisinin bazı kesimleri, Almanya'nın büyük bir güç olarak yeni rolünü tartışmaya başladılar. Almanya'nın artık "isteksiz bir hegemon" güç olma rolünü terk etmesi gerektiği resmi olarak ifade edildi.

Almanya Savunma Bakanı Annegret

Karrenbauer, 7 Kasım 2019'da, günümü-zün en büyük tehlikeleri olarak Rusya, te-rör ve "Çin'in dünya çapında artan etki-si"ne işaret etmişti. 3-4 Aralık 2019'daki NATO zirvesinin "Londra Bildirgesi" de Rusya'yı "Avrupa-Atlantik güvenliğine tehdit" olarak ilan etti.

Almanya yıllarca Afganistan savaşın-da yer aldı. Bugün Alman askeri gücü Ma-li'de konuşlanmış, güneydoğu Avrupa'da bir "koruma kuvveti" görevi üstlenmiştir. Alman savaş gemileri dünya denizlerinde "tur" atmaktadır. Faşizmin yenilgisinden 77 yıl sonra Almanya yeniden sahnede yerini almaktadır.

FAŞİZME VE SAVAŞ ÇIĞIRTKANLIĞINA KARŞI MÜCADELE!

Faşizme karşı kazanılan zaferi anmak bu yıl her zamankinden daha önemli. Ukrayna'da bir sermaye grubu ile faşist-lerden oluşan darbe hükümeti Batı'nın desteği ve onayıyla 2014'de iktidara gel-di. "Avrupa yanlısı Maidan aktivistleri" olarak lanse edilen bu faşist güruhun ilk eylemi Odesa'da 100'den fazla an-ti-faşisti, komünisti ve Odesa'daki Rusça konuşan halk için özerklik talep eden insanları katletmek oldu. Birçoğu faşist çetelerin ateşe verdiği sendika binasında yanarak öldü, yanan binadan atlayanlar ise öldürüldü. O gün olduğu gibi bugün de emperyalist Batı medyası ağız birliği halinde bu Ukraynalı faşistleri "batının değerleri"ni savunan özgürlük savaşçıları olarak sunuyor.

Faşizme karşı kazanılan zaferden 77 yıl sonra hala tarihsel kin ve nefret kusuluyor, anti-komünist Sovyet düşmanlığı ile yenilgiyi hafifletme çabası sergileniyor.

Ukrayna'daki savaşın tarihi ve siyasi etkisini en çok gösterdiği ülke Alman-ya'dır. Bu savaş tekeli burjuvazi ve onun politik temsilcileri için, diğer şeylerin yanı sıra, faşist geçmişten kurtulmak için bir dönüm noktası olarak kullanılmak isteniyor. Bu yeni eğilim, militarist aygıtı inşa etme çabaları gözetildiğinde, işçi sınıfı açısından dikkatle izlenmesi gereken önemli bir olgudur.

Tıpkı soğuk savaş günlerinde olduğu gibi, Alman medyasında Rusya'ya karşı vahşi bir nefret kampanyası yürütülüyor. Tüm kanallarda Rusya, Ukraynalı faşistleri özgürlük savaşçıları olarak selamlayan politikacılar ve gazeteciler tarafından, son derece kaba bir biçimde, Avrupa'nın özgürlüğüne yönelik bir tehdit olarak sunuluyor.

Uzun dönemdir Bild gazetesinin, Berlin Tiergarten'daki Sovyet anıtındaki iki tankın kaldırmasını amaçlayan kampanyası, rezillğin zirvesini temsil ediyor. Her gün boyanan ve üstü Ukrayna bayrağıyla kapatılan bu anıt tahrip edilme tehlike-

siyle yüz yüze. Bu anıt, 1945'te Berlin Savaşı'nda hayatını kaybeden 80 bin Sov-yet askerinden 2 binden fazlasının mezar yeridir. Berlin'e ilk ulaşan iki tank, Hitler faşizmine karşı yakın zaferin habercisi olmuştur. Bu nedenle bu anıt başından beri faşist akımlar için tarihsel bir yük olarak görülmüştür. Çünkü Alman emperyaliz-minin ateşlediği dünya savaşının dehşeti-ni hatırlatmaktadır. Bu sembolleri yok etmek isteyenler gerçekte Almanya'dan kaynaklanan suçları toplumun hafızasın-dan silmeye çalışıyorlar. Ne yazık ki belli bir başarı da sağlamış bulunuyorlar.

Ukrayna savaşı ileri sürülerek, her yıl yapılan anmalara bu yıl Rus ve Bela-rus temsilcilerinin davet edilmeyeceği duyuruldu. Nazi işbirlikçisi Stepan Ban-dera'nın mezarına çelenk bırakmakla kalmayıp, aynı zamanda faşist Azak ta-burunun savunuculuğunu yapan Ukray-na büyükelçisi Andrei Melnik ise, büyük özgürlük savaşçısı olarak ağırlanıyor.

Bremen Eyaleti Meclisi, Paskalya Yü-rüyüşü'nü düzenleyenleri, Ukrayna'daki savaş nedeniyle belli sembollerin kulla-nılmasının "suç" olduğu ve soruşturula-cağı konusunda uyararak, "Sovyet Sos-yalist Cumhuriyetler Birliği bayrağı"nın, "orak-çekik sembolünü taşıyan kızıl bay-rak"ın da bu kapsamda olduğunu duyur-dular. Berlin'deki anti-faşist zafer anması için de benzer bir yasak getirildi.

Kızıl bayrak altında altı milyon Uk-raynalı da dahil olmak üzere tüm cum-huriyetlerden çok sayıda gönüllü Hitler faşizmine karşı omuz omuza tarihi bir direniş sergilediler. On milyon Kızıl Ordu askerinin üçte biri Alman faşistleri tara-fından öldürüldü. Avrupa'nın faşizmden ve savaştan kurtuluşunu simgeleyen bu bayrağı "yasak semboller" olarak ilan et-mek tam bir skandaldır.

1942-44 yılları arasında Naziler tara-fından Luxemburg'a sürülen 3.500 esir Sovyet işçisinin anısına Esch-Belval'de resmi açılış planlanan, Rus heykeltıraş Grant Garibyan tarafından inşa edilen anıt, Ukrayna Savaşı gerekçe gösterilerek rafa kaldırıldı. Sosyalizmin faşizm üzerin-deki zaferini temsil eden sembollere ve anıtları karşı sürdürülen tasfiye hareketi "demokrasileri" ile övünen bütün Avru-pa ülkelerinde sistematik olarak uygula-nıyor.

Ukrayna'da bugün etkin bir güç ha-line gelen faşistlerin bizzat emperyalist güçler tarafından yıllardır beslenip des-teklendiği gelinen yerde artık gizlenemi-yor.

İkinci Dünya Savaşı'ndan önce de ABD, İngiltere ve Fransa'nın egemen güçleri uzun bir süre faşist güçlere yöne-lilik sözde "pasifleştirme politikası" çizgisi izlediler. Faşist saldırganların suçlarına göz yumdular ve yataklık ettiler. Japonya'nın Çin'e karşı saldırganlığına ve Mus-solini'nin Habeşistan'a saldırmasına ses çıkarmadılar. İspanya'ya silahlı müdahale-yi teşvik ettiler ve Hitler'in Avusturya'yı ilhak etmesini teşvik ettiler.

"Batılı emperyalistler, her zaman ve her yerde, böylesine en aşırı gerici güçle-re ve akımlara dayanmaktan geri durma-mışlardır. Sovyetler Birliği'ni kuşatmak için "yeşil kuşak projesi" adı altında dinci gerici akımlara, Afganistan'da Ortaçağ artığı şeriatçılara, 1970'ler Türkiye'sinde Miami'de özel harp eğitimi almış Tür-keş'in faşist paramiliter çetelerine, yakın zamanda Irak ve Suriye'de IŞİD türünden en barbar şeriatçı akımlara, Kosova'da UCK'lı uyuşturucu çetelerine ve şimdi Ukrayna'da ise neo-nazilere, Nazi işbir-likçisi Banderacılara dayanmak yoluna gitmişlerdir. Bu rastlantı olmadığı gibi

şaşırtıcı da değildir. Emperyalizm çağı-mızda her türden gericiliğin ana kaynağı olduğu gibi baş destekçisidir de." (Em-peryalist dünya ve Ukrayna krizi, Türkiye Komünist İşçi Partisi, 27 Şubat 2022)

Bugün utanmazca tersyüz edilen bu tarihsel gerçekleri unutturmamak bü-yük bir önem taşımaktadır. İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden 77 yıl sonra bugün, tüm anti-faşist, demokratik ve barışsever güçler kendilerine şunu sor-malıdır: Dünya Savaşı'nı başlatan güçler yok edildiler mi yoksa hala varlıklarını sürdürüyorlar mı? İnsanlığın geleceği sa-vaş kundakçısı emperyalistlere emanet edilebilir mi?

Bu soruların yanıtı açıktır. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm diğer yoksul kat-manlar daha şimdiden, emperyalist güç-lerin dünyayı yeniden paylaşmak için Uk-rayna üzerinde başlattıkları azgın savaşın ekonomik, politik ve sosyal yükü altında ağır bedeller ödemektedirler.

KIZIL BAYRAK ALTINDA FAŞİZME KARŞI BİRLEŞEN HALKLAR!

8 Mayıs 1945'te faşist Alman ordu-su, muzaffer Kızıl Ordu ve diğer müttefik güçlere teslim oldu. Böylece İkinci Dünya Savaşı sona erdi. Alman emperyalizmi ikinci kez yenilmişti.

8 Mayıs, Hitler faşizmine karşı kaza-nılan zaferin 77. yıldönümü... Geçmiş-te Sovyetler Birliği'nde ve bugün Rusya Federasyonu'nunda ise 9 Mayıs Büyük Anayurt Savaşının zafer günü olarak kut-lanıyor.

8 Mayıs'ta "bin yıllık Reich" olarak tasarlanan imparatorluk halkların direnci karşısında on iki yıl sonra çökmüştü. Faşist barbarlığa karşı savaş sadece tarihin en büyük savaşı değil, aynı zamanda en haklı ve en meşru savaşıydı. Alman,

İtalyan ve Japon faşizminin ağır yenilgisi, başında sosyalist Sovyetler Birliği'nin bulunduğu dünyadaki tüm komünistlerin ve anti-faşist güçlerin mücadelelerinin sonucuydu.

Başlangıçtan itibaren Sovyetler Birliği'ne karşı savaş, Batı'daki savaştan farklı bir karaktere sahipti. Sosyalizm ile emperyalist-kapitalizm arasındaki çatışma ön plandaydı. Bu nedenle faşistler Sovyet halkına karşı acımasız vahşi yöntemlere başvurdular. Doğu'daki "imha savaşı"nın esas hedefi, Sovyet halkının yok edilerek Doğu'da "yaşam alanı" (Lebensraum) yaratılmasıydı.

1942-43 yılının başındaki Stalingrad Direnişi, savaşta bir dönüm noktasıydı, çünkü Sovyetler Birliği çok ağır bir bedel ödeyerek faşistlerin yenilmezliği efsanesini parçalamıştı.

Sovyetler Birliği, Ekim Devrimi ile ilk sosyalist devlet olarak kurulmuş ve emperyalist ülkelerin Sovyetler Birliği'ni yıkma girişimlerine rağmen sosyalizm zaferle çıkmıştı. Çarlıktan kurtulmuş ve artık kendi iktidarını inşa etmekte olan Rus proletaryasının toplumsal düzeni tüm dünyada çok büyük bir etki yarattı. Birçok ülkede işçiler kendilerini komünist partiler halinde örgütlediler. Sınıf mücadelesini dünya çapında örgütlemek için Komünist Enternasyonal kuruldu.

Sovyet halkı güçlüydü, çünkü Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği'nde emekçiler ülkelerinin efendisiydi. Fabrikaların ve madenlerin sahibi bir avuç sömürücü değil, emekçi kitlelerdi. İnsanın insan tarafından sömürülmesine son verildi. Sovyetler Birliği, dünyanın ilk sosyalist ülkesi olarak kapitalist-emperyalist düze-

ni temellerinden sarsmıştı.

Hitler'in Sovyetler Birliği'ne saldırısı, devrimin kalbine bir bıçak darbesiydi. Genç Sovyet iktidarı çok zorlu bir sınavdan geçmek zorunda kaldı. Bu, iki sistem, emperyalist-kapitalist sistem ile sosyalizm arasında bir sınıf savaşıydı.

Faşist ordular Moskova'ya kadar ilerlediler. Ama Ernst Thälmann haklıydı. Daha 1941'de şöyle demişti: "Stalin, Hitler'in boynunu kıracak!" Kahraman Sovyet halkı ve Sovyet ordusu, sosyalist vatani başarıyla savundu ve Doğu Avrupa halklarının kendilerini Hitler'in faşizminden kurtarmasının yolunu açtı. Sovyet emekçileri faşizme karşı mücadelede ana orduyu oluşturdu ve en büyük fedakarlıkları yaptı.

Stalingrad savaşı ve ABD'nin savaşa girmesinden sonra, savaş Alman Reich için temelde kaybedildi. Batılı müttefikleri Batı'da "ikinci cephe"yi uzun süre açmaktan kaçındılar. Bu nedenle Sovyetler Birliği savaşın en ağır yükünü taşımak zorunda kaldı. Faşistler de savaşın kaybedildiğini anlayınca, Sovyetler Birliği ve sosyalizme karşı savaşı birlikte sürdürmek için Batılı Müttefiklerle ayrı bir barış için müzakerelere başladılar.

Sovyetler Birliği'nin Hitler Almanyası'na karşı kazandığı zafer sayesinde, Avrupa'nın ve diğer halkların barbarlık içinde çöküşten kurtarıldığı yadsınamaz bir gerçekliktir. Sovyet halkları bu zafer ve faşizmden kurtuluş için en yüksek bedeli ödemek zorunda kaldılar. Bu yıkım savaşında yaklaşık 27 milyon Sovyet insanı kaybedildi.

Stalingrad zaferi faşizmin işgal ettiği ülkelerin halkları için bir dönüm noktası

oldu. Kızıl Ordu'nun yanında faşist barbarlığa karşı savaşmak tarihsel bir sorumluluktuktu. Bu açıdan İkinci Dünya Savaşı, halkların tarihsel eylemde yer alarak faşist güçlere karşı yürüttüğü en büyük kurtuluş savaşıydı.

Kızıl Ordu'nun 1942-43 kışındaki başarılı mücadeleleri tüm toplumsal kesimleri derinden etkiledi ve faşist savaş bloğunun dağılmasına yol açtı.

Japonya ve Türkiye Sovyetler Birliği'ne karşı, istenilenin tersine savaşa girmediler. Finlandiya, İtalya, Romanya ve Macaristan da, Sovyetler Birliği'nin artan etkisini gözeterek, Hitler karşıtı koalisyonun yanında yer almanın çıkarlarına uygun düşeceğini gözeterek tutumlarını belirlediler. Daha önemlisi Arnavutluk, Belçika, Bulgaristan, Danimarka, Fransa, Yunanistan, İtalya, Yugoslavya, Hollanda, Norveç, Polonya, Romanya ve Çekoslovakya, Macaristan gibi ülkelerde iyi organize olmuş partizan güçleri, halk kurtuluş orduları oluşturarak etkilerini büyüttüler.

Çoğu ülkede kitle grevleri, genel grevler, sabotajlar ve silahlı ayaklanmalara varan partizan eylemleri savaşın dışına damga vurdu. 1944'te İtalyan Komünist Partisi'nin İtalyan ve Alman faşistlerine karşı önderlik ettiği silahlı ayaklanmayla kuzey İtalya'nın kurtuluşu gerçekleşti. Fransa'da Fransız Komünist Partisi önderliğinde görkemli bir direniş örgütlendi. Kızıl Ordu 8 Eylül 1944'te Bulgaristan'a girdiğinde, bütün ülke silahlı bir ayaklanmanın içindeydi. Alman komünistleri ve anti-faşistlerinin Hitler diktatörlüğüne karşı özverili direnişleri de asla unutulmamalıdır.

Avrupa'da komünist partileri birleşik

anti-faşist mücadeleye önderlik ettiler. Partizan mücadelesinde sergiledikleri fedakârlık ve anti-faşist programları ile en önemli siyasal güçler haline geldiler. Hitler faşizmi halkların darbeleri altında çöktü. İkinci Dünya Savaşı, üç faşist gücün tamamen çöküşü ve İngiltere ile Fransa'nın zayıflamasıyla sona erdi. Sadece ABD emperyalizmi İkinci Dünya Savaşı'ndan güçlenerek çıktı.

İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinin uluslararası alanda muazzam sonuçları oldu. Faşizme karşı askeri zafer Sovyetler Birliği'nin bir dünya gücü haline gelmesini sağladı. Birçok ülkede komünist ve işçi partileri, Sovyetler Birliği'nin desteğiyle sosyalizme yönelmeyi ya da işçi sınıfını örgütlemeyi başardılar. Eski sömürgelerdeki kurtuluş hareketleri büyük bir ivme kazandı, sosyalist ülkelerin dayanışma ve desteğini arkasında buldu. Böylece eski sömürge ve yarı sömürge ülkeler dünya devriminin dayanakları haline geldiler.

Bugün emperyalist savaşa karşı tutum almak ve burjuva gericiliğinin sosyalizmin her türlü kazanımına karşı başlattığı çok yönlü saldırıya karşı koymak tarihsel öneme sahiptir. Faşizme karşı zaferin 77. yıldönümü anılırken, çok ağır bedeller ödenerek yürütülen bu büyük mücadelenin orak-çekiçli kızıl bayraklar altında verildiği gerçeği unutturulmamalıdır. Faşizmi ve savaşları kökünden yok edebilmek için, gerçek bir barış ve özgürlükler dünyası demek olan sosyalizm tek çıkış yoldur.

Almanya'da savaş ve silahlanmaya karşı kampanyalar

28 Nisan'da Alman sermaye devletinin parlamentosunda Ukrayna savaşı na benzin dökmek anlamına gelen yeni bir karar alındı. İktidarı ve muhalefeti ile burjuva partilerin büyük çoğunluğunun desteğiyle alınan bu karar gereğince; başta ağır silahlar olmak üzere çok kapsamlı askeri malzemelerin en kısa zamanda Ukrayna'ya teslim edilmesinin önü açıldı.

Bu karar alınmadan önce Almanya'daki birçok bilim insanı, yazar ve barış inisiyatifleri silahlanmaya ve Ukrayna'nın silahlandırılmasına karşı çıkarak başbakan Scholz'a açık mektuplar yazdı. Mektupların ilki, bilim insanları tarafından 23 Nisan'da kaleme alınmış ve Ukrayna kuvvetlerine silah tedarikinin durdurulması, Kiev hükümetinin ateşkes ve siyasi çözüm müzakereleri için askeri direnişi sona erdirmeye teşvik edilmesi çağrısında bulunmuştu. Mektupta şu ifadeler yer aldı: "Olası başarıdan bağımsız olarak, uzun süreli askeri direnişin bedeli, daha fazla kasabayla köyün yıkılması ve Ukrayna nüfusunun daha fazla kayıp vermesi olacaktır. NATO'dan gelen silah sevkiyatı ve askeri destek, savaşı uzatacak ve diplomatik çözümü çok uzaklara götürecektir".

Mektubun devamında böylece Ukrayna'nın NATO ile Rusya arasındaki Avrupa güvenlik düzeni üzerinden yıllardır tırmanan çatışma için savaş alanı haline getirildiği belirtilerek şu vurgu yapıldı: "Avrupa'nın kalbindeki bu acımasız savaş, Ukrayna halkı pahasına yürütülüyor. Aynı zamanda, şimdi serbest bırakılan ekonomik savaş, Rusya'daki ve dünyadaki birçok yoksul ülkedeki insanların ihtiyaçlarının giderilmesini tehlikeye atıyor".

Silah bırakılması talebinin önce Rus tarafına yöneltilmesini doğru bulduklarını, ancak aynı zamanda akan kanın ve insanların yerinden edilmesinin bir an önce durdurulması için daha fazla adım atılması gerektiğini dile getiren imzacılar şunları da dile getirdi: "Uluslararası hukuku ihlal eden şiddet karşısında geri çekilmek ne kadar acı olsa da uzun ve meşakkatli bir savaşın tek gerçekçi ve insancıl alternatifidir. İlk ve en önemli adım, müzakere edilecek acil bir ateşkes ile birlikte Ukrayna'ya tüm silah teslimatlarını durdurmak olacaktır... Bu nedenle Alman hükümetini, AB ve NATO ülkele-

rini Ukrayna birliklerine silah tedarik etmeyi bırakmaya ve Kiev'deki hükümeti ateşkes ve siyasi çözüm müzakereleri vadedene karşılık askeri direnişi sona erdirmeye teşvik etmeye çağırıyoruz."

Kendilerini "NATO, Rusya ve Alman hükümet politikaları karşısında farklı kökenlere, siyasi tutumlara ve konumlara sahip insanlarız. Hepimiz Rusya'nın Ukrayna'daki bu haksız savaşını derinden kınıyoruz. Tüm dünya için öngörülemez sonuçları olan savaşın kontrol edilemez şekilde tırmanmasına karşı uyarıda bulunmada ve silah teslimatlarıyla savaşın uzaması ve kan dökülmesine karşı çıkmada birlik içindeyiz" diye tanımlayan imzacıların çağrısı toplumda çok hızlı bir şekilde karşılık buldu.

İlk çağrıya destek amacıyla 29 Nisan tarihinde Almanya'da tanınmış feminist yazarlardan Alice Schwarzer ile birlikte siyasetçi, yazar, gazeteci, akademisyen ve sanatçılardan oluşan 28 kişinin çağrıcısı olduğu "Savaşın Avrupa'ya yayılması ve Üçüncü Dünya Savaşı'na dönüşmesi" risklerine karşı bir kampanya başlatıldı.

Silahlanma ve Ukrayna'ya silah verilmesine karşı Change.org sitesinde başlatılan imza kampanyasında başlangıçta 150 bin imza hedefi kondu. Çok kısa sürede hedefe ulaşılması nedeniyle hedef 300 bin imzaya çıkartıldı. Kampanyaya destek verenlerin sayısı bugünkü (7 Mayıs Pazar) aktüel rakamlara göre 250 bin imzaya yaklaşmış bulunmaktadır.

Bu gelişmeler, emperyalist savaşın ilk günlerinde sermaye sınıfı tarafından finanse edilen ve ikiyüzlü, tek taraflı yalanlarla alçakça savaş çığırtkanlığı yapan burjuva basının yarattığı ırkçı-gerici karanlığın dağılmaya başladığına işaret ediyor. Öyle ki, savaşın ilk günlerinde toplumda yüzde 63'lere ulaşan savaş

destekçiliği bugün yüzde 40'lara gerilemiş bulunmaktadır. Artık düzen partileri, kiliseler, sendika bürokratlarının çabalarıyla savaşın ilk günlerinde gerçekleştirilen ırkçılığın ve gericiğin körüklendiği yürüyüşlerin yerini, savaş karşıtı anti-faşist eylemler almaya başladı. Özellikle SPD'li Başbakan Olaf Scholz ve onun savaş kışkırtıcısı Yeşiller Partisi'nden Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock'in konuşmacı olarak katıldıkları 1 Mayıs etkinliklerinde yoğun bir şekilde protesto edilmeleri bu gerici dalganın dağılmaya başladığının önemli belirtileridir.

SAVAŞ ÇIĞIRTKANLIĞINA DEVAM EDENLER DE VAR

Gelişmelerin bu olumlu seyri kirli savaştan beslenen ve onun üzerinden vurgunlar vuran kapitalist tekelleri rahatsız ediyor. Bu rahatsızlığın bir sonucu olarak sermaye sınıfı beslediği satılık bir takım "aydın", "yazar" tipleri harekete geçirecek savaşın devamı için Ukrayna'ya ağır silah gönderilmesini destekleyen bir karşı kampanya başlattı.

Haftalık Die Zeit gazetesinde 4 Mayıs günü yayımlanan ve emperyalist savaşın devamını isteyen mektubu ilk imzalayanlar arasında Yeşiller Partisi'nden eski siyasetçi Ralf Fücks, Almanya'da kapitalist basın tekeli elinde bulunduran Axel Springer yayınevi yönetim kurulu Başkanı Mathias Döpfner, Nobel ödüllü yazar Hertha Müller, gazeteci Deniz Yücel, piyanist Igor Levit, eski Adalet Bakanı Sabine Leutheusser-Schnarrenberger gibi kişiler bulunmaktadır.

Toplam 57 satılmış kalemin imzaladığı mektupta başbakan Scholz'a, "Federal Meclis'in Ukrayna'ya silah sevkiyatı kararının hızla hayata geçirilmesi" çağrısı yapıldı. NATO ağızyla yazılan bu mektupta,

"Ukrayna'nın Rusya'nın taleplerine boyun eğmeden, müzakereler sonucu barış sağlanması isteyen herkesin Ukrayna'nın savunma yeteneğini güçlendirmesi ve Rusya'nın ise savaş kabiliyetini zayıflatması" gerektiği söylendi.

"Putin'in Ukrayna'dan zaferle ayrılmaması için Ukrayna'ya sürekli silah ve mühimmat sevkiyatı yapılması gerektiğini savunan savaş çığırtkanları, Rusya'ya yönelik yaptırımların enerji sektörünü de kapsayacak şekilde genişletilmesi, ayrıca nükleer silah tehdidine karşı da "inandırıcı caydırıcı" yöntemlerle karşılık verilmesini talep ediyor. ABD-NATO'nun "Rusya'yı zayıflatmak için Ukrayna'yı cehenneme çevirmek" politikasına destek veren savaş çığırtkanlarına verilen desteğin sınırlı olduğu gözleniyor.

ALMAN SERMAYE DEVLETİ SAVAŞI EMPERYALİST ÇIKARLARI İÇİN KULLANIYOR

Ukrayna savaşının başladığı günden beri Alman sermaye devleti kapitalist tekellerin yıllardır ısrarla talep ettikleri yayılmacı emperyalist politikaları tek tek hayata geçiriyor. Şu anda 49 milyar avro olan askeri harcamalara 2022 bütçesinde silahlanma için ek olarak 100 milyarlık bir özel fon kanunlaştırıldı. Bu meblağ birçok bakanlık için ayrılan bütçeden kat be kat fazladır. Örneğin sağlık için 16, eğitim ve araştırma için 19,36, aile, emeklilik, kadın ve gençlik için 12,16, çevre için 2,7 milyar avro ayrılırken militarizme böylesine devasa bir bütçenin ayrılması Alman emperyalizminin yayılmacı bir güç olarak sahneye çıktığını göstermektedir. Ayrıca NATO'nun istediği üzerine yıllık bütçeden "savunmaya" yüzde 2 pay ayrılması kararı ile silahlanmaya yıllık 70 milyar avro kaynak aktarılacak. Alınan bu yeni kararlar Almanya, ABD ve Çin'den sonra silahlanma yarışında üçüncü sıraya yükselmiştir.

Alman sermaye devleti emperyalist yayılmacı bir güç olarak pastadan daha büyük paylar alabilmek için her türlü kirli adımı atmak için yoğun bir çaba sarf etmektedir. Bu gelişmeleri tersine çevirecek olan biricik güç, işçi ve emekçilerin fabrikalarda, sokaklarda, yaşamın bütün alanlarında emperyalist savaşlara, silahlanmaya karşı verdikleri militan mücadeleler olacaktır.

Sol Parti'de (Die Linke) neler oluyor?

Yusuf Kenan

Son genel seçimlerde yaşadığı zayıflamanın ardından Sol Parti'de (Die Linke) başlayan kriz giderek derinleşiyor. Yaşadığı "kimlik yitimi"ne paralel olarak tabanını yarı yarıya kaybeden Sol Parti, son günlerde yaşanan skandalla da sarsılıyor. Burjuva düzen partileri arasında bir parça "sol'da" durmaya çalışan bir parti konumundan hızla uzaklaşarak liberal sosyal demokrat bir parti haline gelen Sol Parti, böylece magazin gazeteciliğinin gündemine de girmiş bulunuyor.

Son günlerde Almanya'nın Hessen Eyaleti'nde Sol Parti içinde yaşanan cinsel saldırı iddialarının ardından milletvekili Renner, meclis grubunda cinsel istismar konusunda koca bir skandalı deşifre etti. Parti içinde görmezden gelinen skandala tepki gösteren genel başkan Hennig-Wellsov'un istifa etmesi ise, partinin bir çöküşe doğru gittiğinin işaretli olarak değerlendiriliyor.

Almanya genelinde yapılan son anketlere göre Sol Parti'nin oy desteği yüzde 4'lere kadar gerilemiş. Giderek eriyen toplumsal desteğini doldurabileceği bir alan bulunmuyor. Ülkede köklü bir burjuva sosyal demokrat parti (SPD) varken ve aralarındaki ayrım çizgileri silikleşmişken, Sol Parti'nin çöküşü kaçınılmazdı. Son seçimlerde de görüldü ki, kendi parti programını dahi savunamaz hale gelmiş bir partinin "sol" adına söyleyebileceği sözü de kalmamıştır.

Saarland eyaletinde Mart ayında gerçekleşen seçimler, Sol Parti'nin bu ülkenin emekçileri adına yapabileceği bir şey olmadığını bir kez daha gösterdi. Yüzde 12.8 oy oranıyla Eyalet Parlamentosu'nda temsil gücü olan Sol Parti'nin bu seçimlerde aldığı oy oranının yüzde 2.6'ya düşmesi, yaşadığı erimenin boyutu hakkında fikir veriyor.

SOL PARTİ'DE NELER OLUYOR?

Berlin duvarının yıkılıp Almanya'nın birleşmesinin ardından PDS (Demokratik Sosyalizm Partisi) ve daha sonraki adıyla Die Linke, sosyalizm söylemiyle ortaya çıktığı. O zaman ne idi, ne yaşandı ve ne akıbeti ne olacak sorusuna yanıt vermeye çalışacağız. Partiyi gerçek manada çöküşe götüren sebeplerin masaya yatırılması yerine kişisel suçlamalar ve cinsel istismar gibi skandallar ile geçiştirilmeye çalışılması ise, ancak magazin gazetecili-

ğinin sorunu olabilir.

PDS/Die Linke'nin sosyalist ideallere sahip olduğu iddiası baştan beri bir aldatmacaydı. PDS, 1989 yılı Aralık ayında Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nden (SED) geri kalan kadrolarla inşa edildi. Kuruluşundan beri gericı muhafazakar hükümetler tarafından kriminalize edilmiş, Anayasa Koruma Örgütü raporlarında sistem karşıtı bir örgüt olarak yer almış ve partiye ait birçok taşınmaza el konulmuştu. Gericı Alman sermaye devletinin bütün bu saldırılarına rağmen Almanya'nın doğu eyaletlerinde gücünü korumayı ve bütün Doğu Eyalet Meclisleri'nde en güçlü parti olmayı yine de başarmıştı. Almanya'nın birleşmesinden sonra eski Doğu Alman toplumunu tanıyan olması sayesinde, parti başkanı Gregor Gysi ile bu süreci başarılı bir şekilde yönetebilmişti.

PDS'in o dönem yarattığı basınç SPD'de "sol kanat" olarak tanımlanan bir kesimi partiden koparmıştı. 2005'te SPD'den Oskar Lafontaine öncülüğünden ayrılan bir grup ve sendikacılar tarafından kurulan Emek ve Toplumsal Adalet Partisi WASG'nin 2007'de PDS ile birleşmesiyle bugünkü Sol Parti kurulmuştu.

Süreç içinde PDS'in DDR'den (Demokratik Alman Cumhuriyeti) kalma de-

ğer ve alışkanlıkları hızla aşınmış, parti liberal bir çizgiye oturmuştur. Öyle ki, Sol Parti'nin hükümeti oluşturduğu eyaletlerde, sosyal kısıtlamalar, mültecilerin yoğun bir şekilde sınır dışı edilmesi ve polis teşkilatının silahlandırılmasına varan uygulamalar rutin bir hal almıştır. Bu uygulamaların parti içinde kabul görmesi için de Sahra Wagenknecht ile Oscar Lafontaine "özel görevli"ler olarak rol üstlenmişlerdir.

2011'den itibaren Sahra Wagenknecht-Oskar Lafontaine ikilisi burjuva basın tarafından 'Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg' olarak lanse edilmeye başlandı. Almanya'nın en önden gelen burjuva gazetesi Die Welt işi, "Sahra ve Oskar, Rosa ve Karl'ın izindeler" manşeti atma noktasına vardırdı. Neredeyse her akşam bir televizyon kanalında konuk ediliyorlardı.

Yarım asra yakın süre SPD'de görev yapmış, parti başkanlığından maliye bakanlığına kadar yükselmiş bir düzen politikacısı, "eski kurt" olarak tanımlanan Lafontaine, bu görevlerinden istifa ederken, gerekçesini SPD'nin "toplumsal barışı koruma görevini yapamadığı"na dayandırmıştı. Böylece WASG ile PDS'in birleşerek kurduğu Sol Parti sosyal demokrasinin misyonunu üstleniyordu.

2004-2009 yılları arasında Sol Parti Avrupa Parlamentosu milletvekilliği, 2010-2014 yıllarında partinin genel başkan yardımcılığı ve 2015 yılında ise Federal Meclis'te Sol Parti Grup Başkanlığı yapmış olan Sahra Wagenknecht "Açgözlü Olmadan Zenginlik" başlıklı bir kitap kaleme almıştı. Kitabın tanıtımında, "Yeni mülkiyet biçimleri ve aydınlanmanın unutulmuş idealleri" hakkında siyasi bir tartışma başlatan, "farklı bir ekonomik mülkiyet yapısına ve sermayeye giden yolların demokratikleştirilmesi"ni talep eden Wagenknecht dikkatleri üzerine çekmişti. 2021'de yayımlanan "Kendini Haklı Görenler-Benim Karşı Programım -Topluluk Ruhu ve Birliktelik" kitabıyla da kendinden söz ettirmeye devam etti. Bu kitabında serbest ticarete karşı olduğunu belirtiyor, "bu kuralları o denli değiştirilmeliyiz ki, her ülke kendi ekonomi politikasını yeniden şekillendirmek için daha fazla özgürlüğe sahip olsun" diyor ve Almanya "kendi standartlarını baltalayarak ithalata karşı korumasız kalıyor... Ucuz ithalattan ve düşmanca devralmalardan korumak demokratik bir görevdir..." demekten de çekinmiyordu. Açıkça "Alman milli ekonomisini koruma"yı hedefliyor, Alman tekellerinin dünya ölçüsündeki vurgunlarından ise hiç söz etmiyordu,

vb... Sermaye düzenine hayranlığını, Almanya'nın 1950'li-1970'li dönemine ayırdığı bölümde daha açık dışa vuruyordu. Bu dönemde "artık göze çarpan toplumsal çelişkilerin olmadığı, çaba harcayan ve kurallara uyan herkesin toplumsal ilerleme ve refah içinde yaşama şansına sahip olduğu... Başarı, çalışkanlık, disiplin, düzen, güvenlik, istikrar gibi değerlerin işçi sınıfının yanı sıra geleneksel burjuva ve küçük-burjuva kesimler tarafından da paylaşıldığı" gibi argümanlarla, sol adına sağda nasıl konumlanabileceği ortaya konuluyordu.

SOL PARTİ VE UKRAYNA SAVAŞI

Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısı, emperyalistler arasındaki hegemonya savaşlarının kızışması, kendisini sol ve ilerici gösteren eğilimleri gerçek renklerini belli etmeye zorladı. Bu süreç Sol Parti içinde olup bitenlere de ayna tuttu.

PDS ve Sol Parti'nin kurucusu Gregor Gysi, 2022 Şubat'ında Federal Hükümetin silahlanma programını desteklemek için seferber olduğunda, parti içinde buna karşı çıkanları, eskimiş ideolojilerini ve konumlarını kurtarmaya çabalamakla suçladı ve savaş aygıtı NATO ile ABD'ye destek verdi. Silahlanmaya karşı çıkanları ise yaşananların müsebbibi ilan etti.

Gysi'nin Sol Parti içinde suçladığı bu "sol" kesimin başında Wagenknecht ve altı milletvekili bulunuyor. Sol Parti içindeki bu tartışma, Wagenknecht ve diğer altı milletvekilinin federal hükümetin Ukrayna'ya silah verme ve Rusya'ya yaptırım uygulama kararı ile alevlendi. Wagenknecht ve diğerlerinin tutumu NATO ve ABD'yle ilgiliydi.

Rusya'nın saldırılarını kınıyor fakat yaptırımları eleştiriyorlardı. Alınan karar, federal hükümetin "ABD tarafından son yıllarda izlenen politikaları eleştirmeden kabullenme"si olarak değerlendiriliyor ve Ukrayna savaşında NATO'yu da suçuyorlardı.

Kitaplarında kapitalist sisteme hayranlığını gizlememesi, Wagenknecht'in savaş aygıtı NATO'ya karşı aldığı tutumun "samimiyeti" hakkında fikir veriyor. Bir saldırı ve savaş örgütü olan NATO'dan çıkılmasını -programlarında olmasına rağmen- genel seçimler öncesinde sesli söyleme cesareti bulamayanlar, bugün sadece ABD üzerinden ilişkilendirerek ve Alman sermayesinin çıkarlarını zedelediğini iddia ederek dile getirebiliyorlar.

Emperyalistler arasındaki savaş karşısında alınması gereken tutum bellidir. Bu tutumun gereklerini yerine getiremediği için SPD'nin bugünkü duruşu tarihiyle barışıktır.

Savaş konusundaki korkakça açıklamalar bir kez daha göstermiştir ki, Sol Parti'nin de, sosyalizm bir yana, sol ve ilerçilik adına söyleyecek sözü kalmamıştır.

"HER HALKIN ANA DÜŞMANI KENDİ ÜLKESİNDEDİR!"

Şayet "savaş politikanın başka araçlarla devamı" ise, bu savaş karşısında tüm sınıfların kendilerine göre bir duruşu olmalıdır. Yukarıda sözünü ettiklerimizin bir duruşu var ve bu duruş ve konumlanış, yine "anavatanları" adına sermaye sınıfının yanında durmaktır.

Oysa tarih, Mayıs 1915'te, "Her halkın ana düşmanı kendi ülkesindedir! Alman halkının ana düşmanı Almanya'dadır: Alman emperyalizmi, savaştan yana olan Alman partisi, Alman gizli diplomasisi. İşte Alman halkı için, mücadelesi kendi ülkesindeki emperyalistlere doğru yönelmiş olan, başka ülkelerin proleteriyasıyla işbirliği yaparak siyasal bir mücadelede savaşması gereken düşman, işte kendi ülkesindeki bu düşmandır." (Karl Liebknecht) diyenleri doğrulamıştır ve yine doğrulayacaktır.

Sri Lanka'da emekçilerin direnişi devam ediyor

Başbakan'da istifa etmek zorunda kaldı. Klanın başı ise, 'saltanat koltuğunu' koruyabilmek için halen ayak diriyor.

İşçilerin, emekçilerin, gençliğin, kamu emekçilerinin, kır yoksullarının protestolarını "terör eylemi" diye nitelendiren ve yaşananlardan "aşırılıkçı güçleri" sorumlu tutan çürümüş rejimin başı Gotabaya Rajapaksa polis şiddetiyle kitle hareketini bastırmak için 1 Nisan'da OHAL ilan etti. Ancak rejimin şiddetine rağmen direnişe devam eden emekçiler karşısında geri adım atmak zorunda kaldı ve 5 Nisan'da OHAL'i kaldırdı.

Kitlelerin taleplerini karşılamaktan

Yansıyan bilgiler, kitle hareketinin kararlı ancak devrimci önderlikten yoksun olduğuna işaret ediyor. Muhalefetteki düzen partileri de sendika konfederasyonları da işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun geniş kesimlerinin taşan öfkelerini kontrol altında tutabilmek için manevralar yapıyor. Muhalefet partileri tek adama ve onun Klanına dayalı sistemi revize ederek kitlelerin enerjisinin devrimci bir kanala akmasını önlemeye çalışıyor. Yansıyan haberlere göre Rajapaksa Klanı iktidarı diğer düzen partileriyle paylaşmak için koalisyon hükümeti kurulması için çalışıyor.

Emekçilerin ortaya koyduğu direnme kararlılığı rejimin korkularını büyütmüş görünüyor. 6 Mayıs'ta ikinci kez OHAL ilan eden Gotabaya Rajapaksa rejimi, kitleleri devlet şiddetiyle korkutmaya çalışıyor. Ancak biriken öfke, devlet şiddetinin ters tepme ihtimalinin yüksek olduğunu gösteriyor. Nitekim rejim ilk OHAL ilan ettiğinde kitleleri polise kurşunlatıp bir işçi katletmiş onlarcasını yaralamıştı. Buna karşın direniş aynı kararlılıkla devam etmiş ve iktidar OHAL kararını geri almak zorunda kalmıştı.

Birkez daha toplumun çoğunluğunu 'OHAL silahı' ile tehdit etmeye başlayan 'Rajapaksa Klanı', belli ki emekçi kitlelerin taleplerini karşılamaktan acizdir. İşçi sınıfı ve gençlik başta olmak üzere toplumun dinamik kesimlerini sindirmek ise artık kolay değil. Devrimci alandaki önderlik bopluğuna rağmen kitle hareketinin dinamik ve uzun soluklu olması, emekçilerin belli kazanımlara ulaşmadan geri çekilme ihtimalinin düşük olduğuna işaret ediyor.

İngiliz emperyalizminden bağımsızlığını 1948 yılında kazanan 21 milyon nüfuslu ada ülkesi Sri Lanka'da son 74 yılın en ağır ekonomik ve toplumsal krizinin yaşandığı belirtiliyor. Tek adam diktatörlüğüne dayanan gerici rejim, krizin tüm yükünü emekçilerin sırtına yıkmakla kalmıyor, krizi derinleştiren icraatlarına da devam ediyor.

Devlet Başkanı Gotabaya Rajapaksa'nın başında bulunduğu rejimin köşe başlarını da aynı aileye mensup kişiler tutuyor. Devlet Başkanı'nın abisi Mahinda Rajapaksa Başbakan koltuğuna otururken, hükümette 'Rajapaksa Klanı'na mensup birçok bakan da mevcut.

Kokuşmuş aile diktatörlüğü pandemi sürecini idare edemediği gibi, Ukrayna savaşının ardından yaşanan sorunlara çözüm üretme kabiliyetinden yoksun olduğunu gösterdi. Bu ise emekçiler için yaşamı çekilmez hale getirdi. Örneğin 22 Şubat'tan bu yana elektrik kesintileri günde 7,5 saati buluyor, tüp gazı ve ilaç gibi temel ihtiyaç maddelerinde hem kıtlık var hem fiyatlar artıyor, ülke dış borç batağına saplanmış, IMF'den kredi alabilmek için emekçilerin boğazını daha çok sıkıya hazır olan bir rejim var.

Giderek derinleşen ekonomik/sosyal krizin yarattığı yıkımlara karşı Mart ayının sonunda başlayan gösteriler devam ediyor. Ekonomik taleplerle eyleme geçen kitleler artık Devlet Başkanı, Başbakan ve bakanlık gibi üst düzey mevkileri işgal eden 'Rajapaksa Klanı'na mensup kişilerin istifa etmelerini istiyor. Adı geçen Klana mensup üç bakan istifa etti. Protestoların devam etmesi üzerine Cumhurbaşkanı'nın abisi olan

“68 gençlik hareketinin kolektif ruhuna tanıklık ettik!”

‘68 gençlik hareketinin ve Türkiye Devrimci Hareketi’nin önder isimlerinden Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan’ın idamlarının 50. Yılı’nda galası yapılan “Devrimin Beyaz Küheylanı: Beyaz Motosiklet” belgeseli üzerine belgeselin yönetmeni ve yapımcılarından Aslı Esmâ Karaca, uygulayıcı yapımcısı ve kurgucusu Sibel Tekin ile konuştuk...

- Bugüne kadar 68 dönemini ve dönemin öne çıkan devrimcilerini anlatan pek çok belgesel çekildi. Ancak “Beyaz Motosiklet” konuyu özgün bir noktadan çıkararak ele alıyor. Öncelikle projenin ortaya çıkış sürecinden bahsedersiniz?

Aslı Esmâ Karaca: Projenin ortaya çıkışının oldukça uzun bir geçmişi var. Anne tarafından Adalet Partisi, baba tarafından Cumhuriyet Halk Partisi destekçisi bir ailede büyüdüm. 1980 darbesini mahallemizde gezinen askerler ve arkadaşlarımla sokakta oynamamanın engellenmesinden duyduğum mutsuzluk düzeyinde anımsıyorum.

Büyürken ODTÜ’lü olan amcamdan çok etkilenmişim. Amcamın Gazi Üniversitesi’nde okurken sağcı bir grup tarafından sokak arasında sıkıştırılıp dövüldüğünü ardından tekrar sınava girip ODTÜ’ye geçtiğini anımsıyorum. Bir de Ankara’da Mamak’ta 18 yaşında vurulan babamın amca oğlunu. Sonra annemin bıyıkları iki yana sarkan ve benim çok sevdiğim milliyetçi dayısının köydeki samanlıkta saklanmasını, jandarmanın yabayla samanları deşerlerken tesadüfen dayının olduğu yere dokunmayışının anlatıldığını, dayının kaçaklık hikayelerini anımsıyorum, yakalanıp hapis yatmasını... İki farklı siyasi görüşten insanların hikayelerinin arasında büyüdüm. Belki de bu bana geniş bir perspektif kazandırdı ve bu perspektiften bakabildiğim için bahsettiğiniz özgünlükte bir ‘68’ hikayesi anlatmanın peşine düştüm.

Amcamın üniversite yıllarında dinlediği Şafak Türküsü kaseti vardı Ahmet Kaya’nın. Gözlerim dolarak dinliyordum her seferinde. Amcam bahsetmişti biraz hikayesinden. Ortaokulda olduğum yıllarda okumaya başlamıştım bu şafak vakti idam edilen genç adamlara dair yazılanları. Sonrasında da ilğim ve merakım büyüyerek arttı. Hele de elimdeki kitapları görünce dayımların, teyzemlerin, anne tarafından dedemin tepkilerini

görünce; dikkat et, yasak, tehlikeli uyarılarını duyunca iyice meraklanıp daha çok okumaya başladım.

Hep bir şeyleri anlatmanın derdinde olduğumdan ve o anlattığının da insanlara dokunmasını niyet ettiğimden 1990’lardaki eczacılık fakültesinde, öğrencilik yıllarımda, tiyatro yaklaşımı ve 1970’li yıllardaki politik duruşuyla ilgimi çeken Ankara Sanat Tiyatrosu’nun (AST) gençlik kadrosuna dahil oldum. Üniversiteyi bitirdikten sonra çalışırken Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü’ne girdim. Okulda en çok etkilendiğim tiyatro insanlarından biri Bertolt Brecht idi. Epik tiyatronun felsefesinden büyülenmişim. Ardından Avangard tiyatro, post dramatik tiyatro kuramları ile tanıştım. Tom Stoppard’ın Hamlet metnine ince dokunuşu “Rosencrantz & Guildenstern Are Dead” oyununda kullandığı teknik başımı döndürmüştü. Shakespeare’nin Hamlet’inde sahneye giren habercinin repliği “Rosencrantz ve Guildenstern öldüler.” Stoppard’ın oyununun ana aksını oluşturur. Hamlet’te bir gölge gibi kalan Ros ve Guil’i oyununun ana karakterleri yapmıştır Stoppard. Tüm bunlar bir anlatıyı biçimlendirmede nasıl yol alacağım konusunda ufkumu açan bilgiler oldu.

Okuduğum kitaplardan birinde Hüseyin, Yusuf ve Deniz’in yakalandığı beyaz motosikletin sahibinin adı geçiyordu.

Tayfur Cinemre. Benim aynı soyadını taşıyan bir arkadaşım vardı: Okan. Okan’ı aradım ve Tayfur Cinemre’nin amcası olduğunu ve İstanbul’da yaşadığını öğrendim. İnanılmaz heyecanlandım. 2012 yılında Tayfur Cinemre ile tanışmamla Beyaz Motosiklet’in hikayesi başladı.

10 Ekim 2015’de Ankara Garı katliamında kaybettiğim kuzenim Ata Önder Atabay için bir klip yapmak niyetiyle gar önünden görüntüler araştırırken sevgili Sibel Tekin ile tanıştım. Kafamdaki projeden bahsettim. Sibel zaten kimseye “hayır” demez, bana da demedi. 2018’de çekimlere başladık. Sibel’in sabrı ve titizliği benim delişmen cesaretim ve kararlılığımla birleşince ortaya iyi bir iş çıktı.

Sibel Tekin: Beyaz Motosiklet, Devrimin Beyaz Küheylanı belgeseli Aslı Esmâ Karaca’nın 20 küsur yıldır hayalinde olan bir proje. Aslında yönetmenin hikayesinin de filme katılması gerekirdi diye düşünüyorum. Ama bu konuda yönetmeni ikna etmek mümkün olmadı. 2015 yılında yaşadığımız 10 Ekim Ankara Katliamı tanışmamızı sağladı. Onunla tanışana kadar ‘68 Hareketi öncelikli ilgi alanım değildi. Bu belgesel sayesinde, Tayfur Cinemre’nin kolektif mücadele vurgusu ve gölgede kalanların hikayelerini öğrenmem ile eskisinden farklı bakıyorum. Her belgeselin bir değişim içermesi gerekir. Hikayedeki değişimin yanında izleyicide ya da ekipte bir değişim yaratabilmesi

önemlidir. Bu açıdan yer aldığım pek çok belgesel çalışması içinde en çok içime sinen ve “evet, biz yaptık” diye gururla söyleyebileceğim bir çalışma oldu.

- Bu aynı zamanda derin bir sözlü ve yazılı tarih çalışması demek. Bu çalışma sırasında neler yaptınız? Hangi zorluklarla karşılaştınız? Bu çalışmanın deneyimlerine ilişkin aktarmak istedikleriniz nelerdir?

Aslı Esmâ Karaca: Belgesel çalışması sırasında iki kitap oluştu. Jandarma Genel Komutanı Kemalettin Eken olayının faillerinden Hasan Ataol’u anlatan “Hasan”, SAV tarafından 2020’de basıldı. Dört Amerikalı’nın kaçırılması olayında yakalanan Mete Ertekin’i anlatan “Mete”, Yeni İnsan Yayınevi tarafından idamların 50. Yılı’nda, 6 Mayıs 2022’de baskıya yetiştirildi.

Çalışmanın en zor kısmı kuşağın hayatta kalan temsilcilerini yaptığımıza, yapmaya çalıştığımıza ikna etmektir. Bana güvenmeleri ve yapmaya çalıştığım işin samimiyetine inanmaları zaman aldı. Benim açımdan yıpratıcı bir süreç oldu. Diğer önemli zorluklardan biri, 68 model beyaz Jawa motosikleti bulmaktır. Kafamdaki şey Tayfur Cinemre’yi aradan geçen onca yıl sonra motosikletiyle karşılaştırmak ve bu karşılaşmada yaşadığı duygu durumlarını, anlatacaklarını çekmektir. Tüm Türkiye’de 68 Beyaz Jawa’yı aradım. Sonunda Antalya’da buldum.

Koleksiyoner olan ve motoruna gözü gibi bakan sahibini ikna etmek, nakliye kamyonunu ayarlamak, çekim izinlerini almak, ODTÜ'ye motosikleti sokmak... Aslında motosiklete binmesini tehlikeli bulduğumdan böyle bir talebim olmasına rağmen kafamı çevirdiğimde arkadaşımın amcası olduğundan artık benim de amcam olan Tayfur Cinemre'yi motosikletin üzerinde rektörlük önünde turlarken bulmam, bir kaza olacak diye yüreğimin ağzıma gelmesi....

Eymir ve Karşıyaka çekimleri; emanet motosikleti Ankara trafiğinde çekim bölgelerine taşımak, motosikletin Eymir'de bozulması...Zorluklar pek çoktu. Hangi birinden bahsedeyim? En önemlilerinden biri de arşiv sıkıntısı oldu. Özgün görüntüler, görseller kullanmak istiyordum ve bunun için çok yere ve pek çok insana başvurdum, çok araştırdım, çok uğraştım. Kolay olanı '68'e dair yapılmış işlere bakıp oralardan yararlanmaktı. Ancak bunu yapmak istemedim. Çalışmanın mümkün olduğunca özgün olmasını sağlamaya çalıştım. Burada Cengiz Özkarakbekir'in adını anmadan geçemeyeceğim. Projeyi anlattığımda bize tüm arşivini te reddüt etmeden açtı.

Sibel Tekin: Belgeselin çekimlerine 2018 yılında başladık. Ankara'da ve İstanbul'da yaptığımız çekimleri hızlı bir şekilde tamamladık. Ek çekimler yapalım istiyorduk. Bunlardan biri Tayfur Cinemre ile, onun Hüseyin İnan ile dolaştığı Toroslar'da çekim yapmaktı. Bir diğeri Kızıldereli Katliamı yıldönümünde Cihan Alptekin'in köyünde, mezarı başındaki anmaya katılmak ve Tayfur Cinemre'yi orada kaydetmekti. Sağlık durumu nedeni ile mümkün olmadı. Ve Tayfur Cinemre'yi neredeyse belgesele başladığımız tarihin birinci yıldönümünde kaybettik. Esmâ onun filmi izleyebilmesini çok istiyordu, ama mümkün olmadı. Kaba kurgusuna başlamıştık. O halini izleyebildi sadece. Kurgu aşaması biraz daha uzun sürdü. Hem yaşadığımız arşiv sorunu hem de pandemiye denk gelmek bunu etkiledi. Ama bir yandan da kurgu aşamasındaki uzama filmin yapısının da daha sağlam bir hale gelmesini sağladı diye düşünüyorum.

İlk başta Esmâ, peşine düştüğü motosiklet hikayesini anlatırken sadece Tayfur Cinemre'yi çekmeyi planlamıştı. Fakat Tayfur Cinemre dönemin kolektif ruhuna uygun olarak projeye Hasan Ataol'u, Tuncer Sümer'i ve Oktay Kaynak'ı dahil etti. Tayfur Cinemre'nin vurguladığı kolektif hareketi, '68 hikayesini anlatırken asla aklımızdan çıkarmamız gerekti. Aynı zamanda Tuncer Sümer, Hasan Ataol ve Oktay Kaynak'ın katılımı filme dinamizm kattı.

Kurgu sürecine dair de birkaç arşiv

görüntüsünü bulma heyecanımızdan bahsetmek isterim. Bunlardan ilki uzun uzun görüntüsünü araştırdığımız Ho Chi Mihn anması haberini Cumhuriyet gazetesinde bulmamız. Bir diğeri Filistin dönüşü Diyarbakır'da yakalanmalarına dair Diyarbakır Adliyesi'nde çekilmiş görüntülerde Alpaslan Özdoğan'ın hareketli görüntüsü olduğunu öğrenmemiz. Ve son olarak sosyal medyada Narodnaya Volya adını kullanan arşivci arkadaşımız sayesinde Cihan Alptekin'in hareketli görüntüsüne ulaşmamız.

- Belgeselde o dönemin kimi bilinmeyen ya da unutulmuş olaylarına ilişkin anekdotlar var. Bu açıdan ipucu vermek ister misiniz?

Aslı Esmâ Karaca: Evet, belgeselde dönemin bilinmeyen ya da unutulmuş olaylarına ilişkin anlatılar var. Bu zaten bilinçli bir tercih. Bilinenler ya da bilindiği sanılanlar anlatılagelir zaten. Projenin amacı bilinmeyi, unutulmuş, gölgede kalanı belki de adı hiç geçmeyi görünür kılmak. Belki biraz Stoppard'ın Ros ve Guil'de yaptığını yapmaktı.

Sibel Tekin: Belgeselde yer alan dönemin bilinmeyen ya da unutulmuş olaylarına ilişkin bir şeyler demek gerekirse, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan, Alpaslan Özdoğan ve arkadaşlarının Filistin'e gidiş hikayesinden bahsetmeli. Türkiye Sol Tarihi'nde çok denk gelmiyoruz bu hikâyeye. Bu nedenle bizim ana karakterimiz Tayfur Cinemre ve ana hikayemiz beyaz motosikletle direk bir ilişkisi olmamasına rağmen vazgeçemedik ve yer verdik.

- Yine belgeselde dönemin yaşayan tanıklarının ODTÜ içinde o dönem birlikte okudukları akademisyenler ya da sonraki kuşak ODTÜ bileşenleri ile karşılaşma anları var. Bu anları kamera arkası gözünden anlatmanızı istesek?

Aslı Esmâ Karaca: Tayfur Cinemre'nin

Makine Mühendisliği'nden 40. mezuniyet yılında ODTÜ'de düzenlenen törende yine spontan çekimler yaptık. Bu esnada evet dönem arkadaşlarıyla ve başka ODTÜ'lülerle karşılaştı. Ancak Tayfur Amca çok kontrollü bir insan olduğundan kamera arkasına dair söylenecek herhangi bir şey yok. Kameranın arkası da önu gibi aslında. Hissiyat olarak şunu aktarabilirim sadece: Yeni dönem ODTÜ'lülerin 5 Mart ODTÜ yurt baskınına bilmiyor olduklarını gözlemlemek üzücüydü, belki de bu film bunun için bitmeliydi ve ulaşabileceği kadar çok sayıda insana ulaşmalıydı.

Sibel Tekin: Filmde ODTÜ öğrencileri ile sohbet sahnesi var. Bu sahne ile ilgili kamera arkasından bahsetmek gerekir. Her belgeselde olduğu gibi pek çok etkili anı kaydetmek mümkün olmadı. Bu sahenin öncesi de yine öyle oldu. Biz Tayfur Cinemre'nin Devrim Stadyumu'nda yol hikayesini anlattığı çekimleri yaparken, Hasan Ataol dinlenmek için yakındaki kafeye geçti. O sırada öğrencilerden biri onu diğer belgesellerden tanımış ve hayranlıkla sohbete başlamış. Yağmur nedeniyle çekimi sonlandırıp yanlarına geçtiğimizde, o karşılaşma halini kaçırdığımızı üzülerek sohbet kaydına başladık.

Kaydetmediğimize pişman olduğumuz bir an da gün boyu arızalan motosikletin tamiri için günün ve çekimlerin sonunda Tayfur Cinemre'nin lise arkadaşının evine gittik. Günün yorgunluğu ile o akşam kameraları çıkarmadık. Hem sohbeti hem evin bodrumundaki tamir atölyesini kaydetmediğimize çok üzüldük sonraki süreçte.

- Son olarak bu üç yiğit devrimcinin katledilişinin 50. Yılı'nda özel bir çalışma ile o mücadeleyi diri tutma çabası var bu belgesel ile. Siz bu açıdan neler söylemek istersiniz?

Aslı Esmâ Karaca: Çalışmanın idamların 50. Yılı'nda Ankara'da gala yapması da bilinçli bir tercih. Hatta bu 6 Mayıs'ın Şeker Bayramı tatili ile birleştirilebilme ve salonu dolduramama ihtimaline rağmen bu tarihi ve bilhassa Ankara'yı tercih ettik. Çünkü Ulucanlar da Karşıyaka da Ankara'da...

Son olarak şunu söyleyebilirim, bu çalışma sürecinde '68 gençlik hareketinin kolektif ruhuna tanıklık ettik. Filmin sonunu da zaten o ruhla bitirmek istedik. Her biri dönemin koşulları içinde mücadeleye omuz vermiş, katkı sağlamış, kendini adanmış, gözü pek, kanı deli, genç insanlar. Biri ya da diğeri değil, hepsi. Toplu bir isyan 1968. Bunun altını çizmek önemliydi.

Ayrıca filmin yapım aşamasında '68'in başat sloganlarından olan "tam bağımsızlık" sonuna kadar koruduğumuzu vurgulamak isterim. Film için herhangi bir kişi, kurum veya kuruluşun herhangi bir desteği olmamıştır. Kimseden böyle bir destek talep dahi edilmemiştir. Tam bağımsızlık mücadelesi veren bir gençliğin hikayesinin tam bağımsız anlatılması gerektiğini düşündüğümünden, herhangi bir destek, fon, sponsorluk vb. başvurusunu dahi etik bulmadım ve yapmadım. Tamamen kendi maddi imkanlarımla çalıştık. Sevgili eşime, babacığımıza ve kardeşime her sıkıştığımızda arkamda oldukları için minnettarım.

Sibel Tekin: Beyaz Motosiklet belgeseli dönemin ruhuna uygun olarak kolektif bir emekle üretildi. Film ekibinin büyük çoğunluğu gönüllü olarak emek verdi. Sena Şat'ın çizimleri arşivlerde bulamadığımız olayları, hikayeleri görsel hale getirdi. Cahit Berkay'ın müzikleri dönemin ruhunu verebilmemize katkı sağladı.

Çocuk işçi sömürüsü katlanarak artıyor!

Bu düzende çocuklar katlediliyor, tazime ve istismara maruz bırakılıyor, çocuk işçiliği ile ağır bir sömürüye maruz bırakılıyor. İşçi emekçi çocukları açlık, yoksulluk ve sömürü ile çocukluklarını geçiriyor.

Yayınlanan verilere göre 2022 yılının ilk üç ayında en az 8 çocuk katledildi, 6 çocuk işçi iş cinayeti ile katledildi, kayıtlara 65 çocuk istismarı geçti. Üstelik bu yalnızca bilinen veriler. Gerçek tablonun ne kadar daha ağır olduğunu tahmin etmek ise zor değil.

TÜİK: 2021'DE 7190 ÇOCUK DOĞUM YAPTI!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), "Doğum İstatistikleri, 2021" verilerini yayımladı. Açıklanan verilere göre toplam 7 bin 190 çocuk doğum yaptı.

Bunun 117'sini 15 yaş altı çocuklar oluşturdu. 18-19 yaş grubunda 32 bin 91 kişi anne olurken 44'ü dördüncü çocuğunu dünyaya getirdi. Doğum yapan çocuk sayısı ise 2012'de 24 bin 666'ya ulaşarak rekor kırdı.

Diğer veriler açıklamada şu şekilde yer aldı:

*"Canlı doğan bebek sayısı 1 milyon 79 bin 842 oldu

Canlı doğan bebek sayısı 2021 yılında 1 milyon 79 bin 842 oldu. Canlı doğan bebeklerin %51,3'ü erkek, %48,7'si kız oldu.

*Toplam doğurganlık hızı 1,70 çocuk oldu

*Toplam doğurganlık hızı, bir kadının doğurgan olduğu dönem olan 15-49 yaş grubunda doğurabileceği ortalama çocuk sayısını ifade etmektedir.

*Toplam doğurganlık hızı, 2001 yılında 2,38 çocuk iken 2021 yılında 1,70 çocuk olarak gerçekleşti. Yani, bir kadının doğurgan olduğu dönem boyunca doğurabileceği ortalama çocuk sayısı 2021 yılında 1,70 oldu. Bu durum, doğurganlığın nüfusun yenilenme düzeyi olan 2,10'un altında kaldığını gösterdi.

*Toplam doğurganlık hızının en yüksek olduğu il 2021 yılında 3,81 çocuk ile Şanlıurfa oldu. Bu ili 3,18 çocuk ile Şırnak, 2,78 çocuk ile Mardin izledi.

*Toplam doğurganlık hızının en düşük olduğu il ise 1,21 çocuk ile Kütahya oldu. Bu ili 1,25 çocuk ile Bartın, 1,26 çocuk ile Zonguldak izledi."

MESEM VE ÇOCUK İŞÇİLİK

2021-2022 eğitim öğretim yılında MEB'in çocuk emeği sömürüsünü derinleştiren bir diğer uygulaması ise Mesleki Eğitim Merkezleri (MESEM) oldu. MESEM, ilköğretimi bitiren bir öğrencinin dahil olduğu, 4 yılın sonunda ise meslek lisesine denk bir eğitim diploması aldığı bir eğitim programı. Ancak bu programa göre öğrenciler 4 gün işletmelerde çalışırken haftanın 1 günü ise okula gidiyor. Öğrencilerin işletmelerde çalışması karşılığında asgari ücretin çok altında bir ücret öğrenciye işveren tarafından ödeniyor. İşverene ise bu ücret devlet tarafından işsizlik fonundan ödeniyor. Yani MESEM uygulaması patronlar, sermayedarlar için adeta bulunmaz bir fırsat. Zira neredeyse hiçbir denetim olmadan, ucuz işgücü ile üretime devam ediyorlar.

MEB söz konusu programı "çocukların eğitime ve çalışma yaşamına kazandırılması, meslek kazandırılması, genç işsizlik oranının düşürülmesi nitelikli işgücü vb..." diyerek sunsa da, söz konusu program çocuk işçiliğinin devlet eliyle yaygınlaştırılması ve çocuk sömürüsüne yasal kılıf hazırlanması olarak karşımıza çıkıyor. Üstelik geçtiğimiz günlerde MESEM yönetmeliğinde yeni bir düzenleme yapılarak çocukların okula gittiği tek günde patronlara adeta altın tepsisi sunuldu. Haftanın bir günü okula gitme şartına rağmen okula gitmeyen ve devamsızlık yapan öğrencinin devamsızlıkları adeta yok sayılıyor. Bu da patronların, çocuk

işçinin okula gittiği bir günü dahi gasp edebilmesi anlamına geliyor.

MESEM'e dahil olan öğrencilerin haftada bir gün okulda aldığı kültür dersleri ise giderek daha niteliksiz hale geliyor. Haftanın bir günü verilen eğitimlerde dini eğitim ve edebiyat eğitimi zorunlu tutulurken matematik, fen bilimleri vb. kültür dersleri temel düzeyde dahi öğretilmiyor.

Eğitimsiz öğrencilerin yoksul işçi ve emekçi çocukları olduğunu, gitmeye mecbur bırakıldıklarını, sistemin bu haliyle sürdürülmesinin büyük bir felaket olacağını söylüyor.

Şu an MESEM'e kayıtlı öğrenci sayısı ise 410 bin. Sermaye iktidarı bu rakamı 2023 yılında 1 milyona çıkarmayı hedefliyor.

MEB, bu hedefi ile ilgili resmi sitesinde Milli Eğitim Bakanı Mahmut Özer'in ifade ettiği şu verileri ve hedefleri paylaşıyor:

"Mesleki eğitimde yaptığımız dönüşümde önceliğimiz; eğitim, üretim, istihdam döngüsünü güçlendirmek. Bu kapsamda attığımız adımlardan bir tanesi de döner sermaye kapsamında meslek liselerinde yapılan üretim kapasitesini artırmaktı. Bu kapsamda 2021 yılında elde edilen gelir, 2020 yılına göre yüzde 131 artarak 1 milyar 162 milyon liraya yükseldi. 2022 yılında hedefimiz; 1,5 milyar liralık üretim ve hizmet sunumu kapasitesine ulaşmak. Bu yılın ilk üç ayının sonuçları bu hedefe de kolay bir şekilde ulaşacağımızı gösteriyor. 2022 yılının ilk

üç ayındaki gelirler toplamı, 2021 yılının aynı aylarına göre yüzde 225 artarak 333 milyon 490 bin liraya yükseldi."

MESEM kapsamında sömürünün en ağır olduğu ve en fazla gelirin üretildiği üç şehir ise Ankara, İstanbul ve Gaziantep. Okullar bazında yapılan üretim sıralamasında ise 7 milyon 933 bin liralık üretimle Ankara Sincan Fatih Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nin birinci, Gaziantep Şehit Kamil Beylerbeyi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nin 7 milyon liralık üretimle ikinci ve İstanbul Büyükçekmece Kumburgaz Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nin de 6,5 milyon liralık üretimle üçüncü oldu.

Sermaye iktidarı çocuk işçiliği MESEM ile adeta yasallaştırdı ve yaygın hale getirdi. İşsizlik verileri düşecek, iş garantisi var diyerek topluma sundukları ise çocuk emeğinin en ağır biçimde sömürsüdür. İşçi ve emekçi çocuklarının eğitim sisteminin dışına itilmesidir. Sermayedarlara çocuk işçileri denetimsiz bir biçimde en ağır şekilde sömürme yetkisi verilmesidir.

Kapitalist sistem çocuklara çocuk olma hakkını tanımıyor. Onları en ağır biçimde sömürüyor, katlediyor, istismara maruz bırakıyor, açlığa ve yoksulluğa mahkum ediyor! Çocukların neşe içinde türkülerini söyleyebileceği bir düzen ancak kapitalist sistemin yıkılması ile mümkün olacak!

İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!

“Çelik aldığı suyu unutmayacak!”

“Diyarbakır’da bir kaya sanki yükselmiş Ay’a

Diyarbakır’da bir zindan zindanda Kaypakkaya

Nasıl ki sevgiyle kucaklamışsa ölümü

Nasıl ki doksan kere yirmi dört saat

Katlanmışsa acıya

Bize de anmak düşer coşkuyla”

“Bize de anmak düşer coşkuyla” ...

Anmak, anlamak ve daha ileriden aşmak düşer onları. Türkiye topraklarının bağrından nice devrimciler çıktı ve devrim davasına yaşamlarını adadılar. Nicesi ölümsüzleşti bu topraklarda. Mayıs ayı devrimciler için ayrı bir anlam teşkil eder. Mayıs ayında nice genç yiğit devrimcinin anısı düşer akıllarımıza.

“Düzene karşı devrim!” şiarının yükseltildiği ‘71 devrimci kopuşunu var eden önderlerden biriydi Kaypakkaya. Kurulu düzeni kökünden reddetti. Savunduğu değerlere ve sonsuz bir inanç beslediği sosyalizm mücadelesine leke sürdürmeden, başı dik ve onurlu bir şekilde ölümsüzleşti.

“Mahir Çayan ve arkadaşlarının topluca katledilmesinin, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam edilmesinin 50. Yılı içerisindeyiz. Gelecek yıl (2023) İbrahim Kaypakkaya’nın işkencede katledilişinin 50. Yılına anacağız. Deniz, Mahir ve İbrahim, bu üç devrimci lider bir arada, ‘68 devrimci gençlik kuşağını ve ‘71 Devrimci Çıkışı temsil ediyorlar”.

İbrahim Kaypakkaya, yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1948 senesinde Çorum’da dünyaya geldi. İlkokul çağına kadar doğduğu köyde kaldı. Ardından ilköğrenimini Karamahmut Köyü, Ortakışla ve Alacaköy’de tamamladı. 1961 senesinde Hasanoğlan Öğretmen Okulu’nu kazandı. Başarı ile öğretmen okulunu bitirmesinin ardından Yüksek Öğretmen Okulu ve İstanbul’da Çapa Yüksek Öğretmen Okulu’nda okudu. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik Bölümü öğrencisiydi.

‘60 ve ‘70 yıllarda birçok ülkede olduğu gibi Türkiye’de de Amerikan emperyalizmine karşı yükselen anti-emperyalist mücadeleye ilgi artmaya başladı. Kaypakkaya, dönemin yükselen öğrenci hareketliliği ile birlikte 1965 senesinde kurulan Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) İstanbul Sekreterliği ile ilişki kurdu. Üniversitesinde örgütlenmek için çalışmalar

“Türkiye’nin geleceği çelikten yoğruluyor. Belki biz olmayacağız, ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak!” İbrahim Kaypakkaya, sınıf devrimcilerinin yükselttiği devrim davasında yaşamaya devam etmektedir. Ölümsüzlüğünün 49. yılında yiğit devrimci İbrahim Kaypakkaya’yı saygı ile anıyoruz.

yürüttü. 1968 Mart’ında Çapa Yüksek Öğretmen Okulu’ndaki arkadaşlarıyla birlikte FKF’ye bağlı Çapa Fikir Kulübü’nü kurdu. Ardından FKF ve TİP içerisinde başlayan ayrılıklarla Milli Demokratik Devrim (MDD) görüşünü benimsedi.

Bu saflaşmada kendi duruşunu gerekçelendirirken şunları ifade etmişti:

“Gelişen zaman içinde FKF gençlik örgütünde bazı görüş ayrılıkları belirmişti. Bu bir bakıma, ilerleyen bilincin ve edinen tecrübelerin doğal sonucuydu... Ben bu ayrılığa MDD’yi (Milli Demokratik Devrim) savunan grup içerisinde yer aldım. Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi çevresi, tam ve -kelimenin gerçek anlamında- devrimci mahiyette olmamakla birlikte, TİP’e göre, işçilerin, köylülerin, gençliğin ve diğer halk kitlelerinin demokratik ve devrimci anlamda eylemlerine biraz daha fazla ilgi göstermeye çalıştı.”

1969 ve 1970 senelerinde yükselen direnişlerde en ön saflarda yer aldı. Değirmenköy’de topraksız köylülerin jandarma eliyle gasp edilmiş topraklarını işgal etmesi eylemlerinde köylülerin, Demir Döküm, Pertrix, Horoz Çivi, Ege Sanayi, EAS Akü, Gslaved, Gamak, Singer,

Derby ve Sungurlar’da gerçekleşen haklı grev ve direnişlerde işçilerin yanındaydı. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direniş’inde yine yürüyüşün en ön saflarındaydı.

1971 yılında Çorum ve yöresini gezererek, “Çorum ilinde sınıfların tahlili” adında izlenimlerini kaleme aldı. Malatya’da, Dersim’de ve Gaziantep’te bulundu, buralarda örgütsel çalışmalar yürüttü. 1972’de Türkiye Komünist Partisi-Marksist Leninist (TKP-ML) ve ona bağlı olan Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu’nu (TİKKO) kurdu. Aynı dönem sıkıyönetim kararıyla hakkında arama kararı çıktı. 24 Ocak 1973’te Dersim’de Vartinik-Mirik mezralarındayken çıkan çatışmada yoldaşı Ali Haydar Yıldız’ı kaybetti, İbrahim yaralandı.

5 gün boyunca köylerde kalan İbrahim Kaypakkaya, 29 Ocak 1973’te kaydığı bir köyde, hain bir öğretmenin ihbarı üzerine yakalandı. Yaralı olmasına rağmen kilometrelerce yürütüldü, ayakları dondu. Çeşitli işkencelerden geçirildi, ser verip sır vermedi. 16 Mayıs 1973’te yeniden sorguya götürüldükten iki gün sonra Diyarbakır’a gelen babasına intihar ettiği söylendi ve parçalanmış bedeni teslim edildi. Ölümsüzleştiğinde 24 yaşındaydı.

ÇELİK ALDIĞI SUYU UNUTMAYACAK!

“Türkiye’nin geleceği çelikten yoğruluyor. Belki biz olmayacağız, ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak!”

İbrahim Kaypakkaya’nın bir direniş destanı yazarak aramızdan ayrılışının 49. Yılı’ndayız. Kaypakkaya devrimci duruşuyla, ser verip sır vermeyerek sermaye devletini tir tir korkutmaya devam etmektedir.

Halen daha İbrahim Kaypakkaya’dan ve onun temsil ettiği devrimci değerlerden korkan sermaye devleti, nafiye bir çaba içerisinde girerek İbrahim Kaypakkaya’nın yazılarından oluşan “Bütün Yazılar” kitabının basımını yasaklamış, matbaalara ve yayınevlerine defalarca baskınlar düzenlemiştir.

Aynı yasakçı saldırganlık ve tavır İbrahim Kaypakkaya’yı anlatan kitaplar üzerinden de sergilenmiştir ve sergilenmeye de devam etmektedir.

İbrahim Kaypakkaya, sınıf devrimcilerinin yükselttiği devrim davasında yaşamaya devam etmektedir. Ölümsüzlüğünün 49. yılında yiğit devrimci İbrahim Kaypakkaya’yı saygı ile anıyoruz.

*Katledilişinin 49. yılında İbrahim Kaypakkaya'yı
saygıyla anıyoruz...*

**Zaman devrime akıyor,
çelik aldığı suyu unutmuyor!**